

All my sons

By Arthur Mille

องค์ที่หนึ่ง

ณ สนามหลังบ้านของนายเคลเลอร์ ซึ่งอยู่ชานเมืองออกไป เรื่องนี้เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

- ฉาก บนเวทีมีบ้าน 2 ชั้น ขนาด 7 ห้องทาสีอย่างสวยงามแลดูน่าอยู่ สนามหญ้าสีเขียวชอุ่ม มีหน้ามุขยื่นออกมาที่สนาม ทางขวาเป็นทางรถเข้าบ้าน ทางซ้ายมือมีต้นแอปเปิ้ลอยู่ต้นหนึ่ง
- เวลา เข้าตรู่ของวันอาทิตย์ โจ เคลเลอร์ นั่งอยู่กลางแสงแดดอ่อนๆอ่านหนังสือโฆษณาแจ้งความอยู่ มีหนังสือพิมพ์หน้าอื่นวางเกือบนอยู่ที่พื้น หมอจิม แมลิส อ่านหนังสือพิมพ์อยู่ข้างหลัง โจ เคลเลอร์
- โจ เป็นชายอายุเกือบ 60 ปีเต็ม ลักษณะบึกบึน เข้มแข็ง เป็นพ่อค้า ลักษณะท่าทางและกิริยาของเขาบอกให้รู้ว่าเป็นคนมีการศึกษาน้อย ที่มักเข้าใจอะไรได้ไม่ถนัดนัก ลักษณะเหมือนคนธรรมดาทั่วไป
- หมอจิม อายุเกือบ 40 ปี ไม่ใคร่เชื่อมั่นในตัวเองนัก เป็นคนพูดง่ายแต่รอยเศร้าอยู่เสมอแม้ในยามตลกขบขัน
- ฉาก จิมยืนอยู่ทางซ้ายมือ มองจ้องไปยังต้นไม้ที่ล้มอยู่ เขากล้งยาสูบออกมาเคาะแล้วก็คลำหา ยาเส้น พูดว่า
- จิม ยาเส้นอยู่ไหนล่ะครับ
- โจ คงอยู่บนโต๊ะนั่นแหละ(จิมเดินไปที่โต๊ะช้าๆ แล้วก็บรรจุเอายาเส้นลงในกล่อง จุดไฟ) คีนนี่ ฝนน่าจะตกนะ
- จิม หนังสือพิมพ์เขาว่าอย่างนั้นหรือครับ
- โจ ใช่...นี่ไง ตรงนี้
- จิม ถ้างั้นฝนไม่ตกแน่
- (แฟรงค์เดินเข้ามา เขาเป็นชายอายุประมาณ 32 ปี ศีรษะล้าน เป็นคนชอบสนุก ไม่ใคร่เชื่อมั่นในตัวเอง เวลาโกรธหน้าตาากลัว แต่เป็นคนชอบสนุกสนานเป็นกันเอง เขาเดินเข้ามาในบ้าน ไม่ทันสังเกตเห็นจิมซึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่)
- แฟรงค์ สวัสดีครับ
- โจ สวัสดี ไปไหนมาหนะ

แฟรงค์ เบล่าหรรอครับ เดินให้อาหารมันย้อยนะ (แหงมองท้องฟ้า) แฮม...วันนี้ฟ้าโปร่งดีจังเลยนะครับ

โจ (มองขึ้นไปบนท้องฟ้า) อ้อ...นั่นะซี

แฟรงค์ อากาศน่าจะเป็นอย่างนี้ทุกวันนะครับ

โจ (ชี้ไปที่หนังสือพิมพ์ที่วางอยู่ข้างตัว) อ่านหนังสือพิมพ์มัย

แฟรงค์ อ่านไปทำไมกัน มีแต่ข่าวร้ายทุกวัน วันนี้พาดหัวว่าไงอีกหละ

โจ ไม่รู้สิ ข่าวเชิวผมไม่สนใจหรอก หน้าแจ้งความค่อยสนุกหน่อย

แฟรงค์ เหลออะ คุณอยากจะซื้ออะไรเหลอ

โจ เบล่าหรรอ ก็อ่านๆไปอย่างนั้นเองแหละ อยากจะรู้ว่าคนเราเขาอยากจะได้อะไรบ้าง อย่าง
รายนี้เค้าประกาศหาหมาป่ากึ่งสองตัว จะเอาไปทำอะไรของเขากันนะ

แฟรงค์ ตลกดีนี่

โจ นี่ก็อีกราย อยากได้พจนานุกรมเก่าๆ ให้อาจารย์เสียด้วยนะ จะเอาไปทำอะไรกันนะ

แฟรงค์ ไม่เห็นแปลกเลยนี่อะ เขาอาจจะเป็นนักสะสมหนังสือก็ได้

โจ คุณคิดว่าคนเราหากินด้วยวิธีนี้ได้เหลอ

แฟรงค์ ทำไมจะไม่ได้หละ คนแบบนี้มีเยอะแยะไป

โจ (สันติริชะ) เอ้อ...คนสมัยนี้เขาหากินกันแปลกๆ สมัยก่อนถ้าไม่เป็นทนายความ ก็เป็นหมอ
หรือไม่กี่ทำงานตามร้าน แต่เดี๋ยวนี...

แฟรงค์ ผมก็เหมือนกัน เกือบจะไปสมัครเป็นพนักงานรักษาป่าเสียแล้วซี

โจ กันนั้นละสิ สมัยก่อนเขาไม่มีอาชีพๆ อย่างนี้หรรอ (เอามือปาดหนังสือพิมพ์) คุณลองอ่านใน
นี้สิ แล้ว คุณจะรู้ว่าคุณเคยแคไหน (ลูบหนังสือพิมพ์ของเขาอย่างประหลาดใจ) เขอะ

แฟรงค์ (สังเกตเห็นต้นไม้) อ้าว ต้นไม้นั้นเป็นอะไรไปหละ

โจ ลมคงพัดมันโค่นลง เมื่อคืนนี้ได้ยินเสียงลมมัยหละ

แฟรงค์ ได้ยิน สนามบ้านผมก็น่าดูเหมือนกัน (เดินไปที่ต้นไม้) แย้งเลย (แล้วหันไปพูดกับโจ)
เคเขาว่าอย่างไรบ้างหละครับ

โจ ยังไม่ตื่นเลย ผมก็รอๆอยู่เนี่ยแหละว่าเขาจะว่ายังไงมั่ง

แฟรงค์ (ชะงัก) เออ...แปลกดีนะอะ

โจ อะไรเหลอ

แฟรงค์ ลารีนะสิ เขาเกิดเดือนสิงหาคม อายุจะ 27 ปีก็เดือนนี้แหละ บังเอิญต้นไม้ของเขาก็มาล้มใน
เดือนนี้เสียด้วยสิ

โจ (ซาบซึ้ง) ทำไมคุณจำวันที่เกิดของลารี่ได้หละ

แฟรงค์ ก็ผมผูกดวงให้เขานี่นา

โจ เอ๊ะทำไม ก็ไฉ่ดวงนี้เค้าเอาไว้ทำนายอนาคตกันไม่ใช่เหลอ

แฟรงค์ ก็ลารี่เขาหายไปในวันที่ 25 พฤศจิกายน ไซ้ไหมอะ

โจ ไซ้ แล้วไงหละ

แฟรงค์ แล้วทีนี้เราก็นิษฐานว่าเขาถูกฆ่าตาย เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน นั้นแหละ
เคเขาก็เลยอยากรู้ว่า...

- โจ อ่อ.. เคทเค้าขอให้คุณผูกดวงให้อย่างนั้นรี
- แฟรงค์ เคทเค้าอยากจะรู้ว่าวันที่25 พฤศจิกายน เป็นวันดีของลารีหรือเปล่า
- โจ ใช่วันดีของคุณนี่มันหมายความว่าอย่างไร
- แฟรงค์ อ้าว..วันดีที่เป็นวันที่มีโชค พุดๆๆคนเราไม่น่าจะตายในวันดีของตัวเอง
- โจ แล้วตกลง วันที่25เป็นวันดีของเขาหรือเปล่าล่ะ
- แฟรงค์ ผมก็กำลังตรวจอยู่ แต่ต้องใช้เวลาหน่อย เห็นรึยังล่ะว่าถ้าหากวันที่25เป็นของเขาจริงๆ เขาก็คงจะยังไม่ตายเพราะว่า..... ผมหมายความว่ามันอาจจะเป็นไปได้(เพิ่งสังเกตเห็นจิม จิม กำลังมองเขาอยู่อย่างดูแคลน แฟรงค์พูดกับจิมแล้วก็หัวเราะเยะๆ)อ้าว...แอบมานั่งอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ
- โจ (พูดกับจิม) ใจจิม ใจที่เขาพูดมานี้พอฟังได้ไหม
- จิม ใจที่เขาพูดนั้นหรือ ก็ไม่เห็นมีอะไรนี่ครับ ก็มันคนเต็มเสียเมื่อไหร่ล่ะ
- แฟรงค์ (หน้าบึ้ง)คุณนะเสียตรงที่ไม่ค่อยยอมอะไรเสียเลย
- จิม คุณเองก็เสียตรงที่เชื่อไปหมดเสียทุกอย่าง เออเน...คุณเห็นลูกชายผมหรือเปล่าวันนี้
- แฟรงค์ ไม่เห็นครับ
- โจ แปลกนะ เขาเดินถือปกรหวัดไข่ออกไปนอกบ้าน
- จิม (ลุกขึ้นยืน)ผมไม่เห็นแปลกเลย เขาอาจเอาไว้วัดอุณหภูมิผู้หญิงก็ได้ (เดินออกไปมองนอกถนน)
- แฟรงค์ เจ้าเด็กคนนั้น โตขึ้นมีหวังเป็นหมอแน่ มันฉลาดออกจะตายไป
- จิม ให้ตายสิ ผมว่ามันต้องเป็นหมอแน่
- แฟรงค์ ทำไมล่ะครับ อาชีพนี้มีเกียรติออกจะตายไป
- จิม (พูดอย่างอ่อนใจ)แฟรงค์เลิกพูดบ้างเสียทีเถอะนะ(ใจหัวเราะ)
- แฟรงค์ อ้าว เมื่อสองอาทิตย์ก่อนผมไปดูหนังเรื่องนึงพระเอกเป็นหมอ ผมยังอดนึกถึงคุณไม่ได้เลย
- โจ ไทโรน พาวเวอร์โซ่ไหมครับ
- แฟรงค์ คงใช้มั้งครับ หมอคนนี้ทำงานคันค้ำในห้องใต้ดิน คุณน่าจะเอาอย่างเขามั้งนะจิม คุณควรจะทำงานช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกันแทนที่จะ....
- จิม ผมก็อยากจะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เหมือนกันแหละ...ถ้าเงินดีซะอย่าง
- โจ (ชี้ไปที่จิม หัวเราะ)เยี่ยมไปเลยจิม
- จิม (มองเข้าไปในบ้าน)สาวสวยคนนั้นไปไหนเสียหัละครับ
- แฟรงค์ (ตื่นเต้น)เฮ้ะ แอนนี่มาที่นี่หรือครับ
- โจ ยังนอนอยู่บนบ้าน เมื่อคืนนี้เราไปรับเธอตอนตี1 เมื่อ2ปีก่อนครอบครัวนี้เคยอยู่ที่บ้านของแกจิม
- จิม (ลุกจากที่นั่ง)อยากพบเธอจังเลย เธอคงจะสวยมานะครับ แกวันนี้ไม่เห็นมีคนสวยๆให้มั้งเลย (ชู ภรรยาของจิมเดินเข้ามา ชูอายุประมาณ30ปี อ้วนมากพอจิมเห็นเธอเข้ามาก็รีบพูดต่อ)..... นอกจากเมียผมคนเดียวเท่านั้นแหละ
- โจ คุณนายกำลังจะพูดโทรศัพท์ด้วยนะยะ
- จิม (พูดกับโจ)ฟังเธอพูดสิครับ(เดินเข้าไปหาชู)ยอครับ....
- ชู ยอมาปะจบหน่อยเลย(ชี้ไปที่บ้าน)ไปรับโทรศัพท์สิคะ แหม..กินน้ำหอมนี้ฟุ้งเข้ามาทางโทรศัพท์เชียะ

- จิม เขาโทรมาทำไมกันนะ
- ซู อู๋ย...มันจะไปรู้หรืออ ฟังเสียงครางอย่างกับคนจะตายมีตายแน่
- จิม เธอบอกให้เขานอนพักเสียหน่อยก็หมดเรื่อง
- ซู (เดินเข้ามา)เขาอยากให้คุณไปด้วยตัวเองมากกว่า แล้วนี่เมื่อไหร่ คุณจะไปดูอาการคุณคับ บารัคสักทีหละ
- จิม โธ่เอ๊ยย คุณคับบารัคเขาไม่ได้ป่วยเป็นอะไรซักหน่อย
- ซู แต่ถ้าเขาจ่ายให้คุณงาม คุณก็จะไปใช่ไหมหละ
- จิม (พูดกับใจ)น่าคริสเขาจะไปเล่นกอล์ฟละก็ บอกให้เค้าไปชวนผมด้วยนะครับหรือจะชวน ไปไหนก็ได้ทั้งนั้น(เดินออกไป)
- ใจ ซู คุณไปประชดประชันเค้าทำไมหนะ เค้าเป็นหมอก็คงมีผู้หญิงโทรศัพท์มาหาบ้างเป็นธรรมดา
- ซู ก็ดิฉันไม่ได้ว่าอะไรเขาซะหน่อยนี่คะ
- ใจ เธอหนะเป็นพยาบาลเสียจนจริงจังกับชีวิตมากเกินไป
- ซู (หัวเราะชี้ไปที่ใจ)อย่างนั้นหรือคะ(ลิเดีย ูบปีเดินเข้ามา เธอเป็นหญิงรูปร่างแข็งแรง ชอบ หัวเราะคิกคักอยู่ตลอดเวลา อายุประมาณ26ปี)
- ลิเดีย แฟรงค์คะ ไปดูเครื่องปั๊มนมบึงหนองเอะคะ(มองไปที่คนอื่น)สวัสดิ์คะ(พูดกับแฟรงค์)
- เครื่องปั๊มนมบึงเสียอีกแล้วคะ
- แฟรงค์ อ่าไรกัน เสียอีกแล้วก็เพิ่งแก้ไปหยกๆนี่นา
- ลิเดีย (พูดอ่อนโยนแถมบังคับ)ช่วยแก้ไขให้หน่อยสิคะ
- แฟรงค์ ทำไมเธอถึงไม่รู้จักหัดแก้ของง่ายๆซะทีนะ(แฟรงค์เดินออกไป)
- ซู (หัวเราะ)พ่อโหม่ส เอ็ดสัน
- ลิเดีย (มองไปที่ต้นไม้)ตายจริง นี่ฤทธิ์ของพายุเมื่อคืนนี้หรือคะ(ชี้ไปที่ต้นไม้ที่ล้ม)
- ใจ ใช่ เมื่อคืนนี้เอง
- ลิเดีย แ่จริงๆ แอนนีอยู่ที่นี่ใช่ไหมคะ
- ใจ เดียวก็ลงมหารอกคอยพบเขาสิแล้วจะต้องตะลึงเสียวหละ
- ซู แหม ถ้าดิฉันเกิดเป็นผู้ชายก็ดีหนะสิ มีคนชอบแนะนำใหู้จักผู้หญิงสวยๆเสียเรื่อยเสียว(พูด กับใจ)บอกให้แอนไปหาชั้นที่บ้านมั่งสิคะ เธอคงอยากเห็นว่าบ้านเก่าของเธอหนะเปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน(ซู เดินออกไป)
- ลิเดีย ตอนนี้อะไรหายเศร้าบ้างรียังคะ
- ใจ ก็มันตั้งสองปีมาแล้วนี่ จะมานั่งเศร้าโศกถึงเขาอยู่ตลอดได้อย่างไรกัน
- ลิเดีย แปลกจริงนะจนป่านนี้แล้วทำไมยังไม่แต่งงานเสียที ดูฉันสิคะ ลูกเข้าไปตั้ง สามแล้ว ไม่น่าเลยนะคะ
- ใจ นี่แหละผลของสงคราม ฉันนะเคยมีลูกชาย สองคน เดียวนี้เหลือคนเดียว สงครามมันทำให้ อะไรๆ เปลี่ยนไป แต่ก่อนหน้าถ้าใครมีลูกชายหลายๆคน ก็นับว่าโชคดีเหลือหลาย แต่เดี๋ยวนี้แค่หมอกทำคลอดก็หาเงินได้เป็นแสนล้าน
- ลิเดีย คุณรู้ไหมคะฉันฟังอ่าน...(คริสเดินเข้ามา ยืนอยู่ที่ประตู ลิเดียหันมาเห็นแล้วยิ้มให้) ใจ...คริส
- แฟรงค์ (ตะโกนออกมาจากในโรง) ลิเดียมานี้น้อยสิ ที่หลังอย่าเสียบปลั๊กผิฉันอีกละ

ลีเดีย (กระดาก) อึยตาย ฉันทำอย่างนั้นจริงๆ หรือนี่
 แฟรงค์ ที่หลังอย่ามาว่าฉันแก็ไม่เป็นนะ มานี่หน่อยซิ
 ลีเดีย (เดินหัวเราะออกไป)
 (คริสเดินออกมามองดูลีเดียเดินออกไป เขาเป็นชายอายุ 27 ปี ลักษณะปีกบิน เป็นนักฟังที่ดี รัก
 ความเป็นจริงและซื่อสัตย์ มือหนึ่งถือถ้วยกาแฟ อีกมือหนึ่งถือขนม)
 โจ อ่านหนังสือพิมพ์ไหมลูก ?
 คริส ก็ดีเหมือนกันครับ เอาเฉพาะตรงที่โฆษณาขายหนังสือนะครับ (ก้มลงดึงได้หนังสือพิมพ์ออกมา)
 โจ พ่อเห็นลูกอ่านแต่ตรงนั้น แต่ก็ไม่เคยเห็นซื้อซักเล่มเลย
 คริส (เดินมาที่เก้าอี้) ผมก็อยากทันสมัยไปอย่างนั้นแหละครับ (นั่งลงที่เก้าอี้ยาว)
 โจ เอ๊ะ นี่แอนเขาตื่นหรือยัง ?
 คริส อยู่ในห้องกินข้าวกับแม่ครับ
 โจ (มองไปที่ต้นไม้ล้ม) เห็นหรือยังว่าต้นไม้เป็นอะไรไป ?
 คริส (มองตาม) ครับ
 โจ เออ แล้วแม่เขาจะว่ายังไงนะ พ่อว่าเราน่าจะบอกเขาก่อนดีกว่าที่จะปล่อยให้แม่มาเห็นเอง
 คริส แม่เห็นแล้วครับ
 โจ จะเห็นได้อย่างไรกัน ? เมื่อตอนที่พ่อตื่นนะ แม่เขายังนอนหลับอยู่เลย
 คริส แม่ได้ยินเสียงต้นไม้หัก
 โจ เมื่อไร
 คริส ราวๆ ตีสี่ครับ (ชี้ไปที่หน้าต่างเหนือศีรษะ) ผมได้ยินเสียงผมก็ตื่นขึ้นมาดู เห็นแม่นอนอยู่แล้ว
 โจ ตื่นมาทำมันตอนตีสี่ ?
 คริส ผมก็ไม่ทราบครับ พอแม่เห็นต้นไม้โค่น แม่วิ่งเข้าบ้านแล้วก็เข้าไปร้องไห้
 โจ แล้วลูกพูดอะไรกับแม่หรือเปล่า
 คริส เปล่าครับ ผม...ผมคิดว่าปล่อยให้คนเดียวดีกว่า
 (หยุด)
 โจ (รู้สึกสลดใจ) แม่ร้องไห้มากไหมลูก
 คริส ผมอยู่ที่ห้องยังได้ยินเลยครับ
 โจ (หยุดอยู่ระยะหนึ่ง) เอ...ตื่นมาทำไมมัน (คริสนั่งเงิบๆ อย่างโกรธๆ) น่าจะกลัวจะฝันถึง ลารี่
 อีกแล้วก็เลยลุกออกมาเดินง่วงกลางดึก
 คริส คงจะใช้ครับ
 โจ ทำอย่างกับว่าลารี่พึ่งตายยั้งนั่นแหละ มันจะได้อะไรขึ้นมา
 คริส ผมไม่ทราบหรอกครับ (หยุดชั่วขณะ) แต่ผมรู้อยู่อย่างหนึ่งครับพ่อ พวกเราทำความผิดกับแม่
 โจ อะไรนะ
 คริส คือว่าเรา...กำลังหลอกแม่
 โจ ลูกหมายความว่ายังไง ?

- คริส พ่อรู้แกใจว่าลารีไม่มีวันจะกลับมาแล้ว ผมเองก็รู้แล้วทำไมยังปล่อยให้แม่หลงเชื่อมมายอยู่คนเดียวตั้งนานยังงั้น
- โจ แล้วลูกจะทำยังไงล่ะ ไปนั่งเถียงกับแม่ของลูกยังงั้นรี
- คริส ผมไม่อยากรเถียงกับแม่หรือครับ แต่แม่ควรจะรู้แล้วว่าลารีตายไปแล้ว(ลูก) ทำไมเราปล่อยให้แม่นั่งฝันถึงลารีอยู่อีก ทำไมเราไม่บอกความจริงให้แม่เขารู้ว่าเขาตายไปแล้ว
- โจ (ตกใจในความคิดนี้) อายนะคริส
- คริส แต่เราจำเป็นต้องบอกความจริงกับแม่ครับพ่อ
- โจ แล้วลูกจะพิสูจน์ได้ยังไง
- คริส สามปีแล้วนะครับ เขาไม่กลับมาแล้วละ
- โจ ไข่เรื่องนั้นนะ(หันออก) เราสองคนพ่อลูกรู้ดี แต่แม่เขาไม่ยอมเชื่อหรือครับ ให้ลูกพูดจนคอแตกเขาก็ไม่ยอมเชื่อ
- คริส พ่อครับ นั่งลงดีกว่า ผมอยากจะพูดอะไรสักหน่อย
- โจ (มองไปที่คริสอย่างพิจารณา) ลูกไม่เห็นหรือว่าหนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวทุกวัน เรื่องคนหายไปแล้วกลับมา แม่ก็เลยคิดว่าคนต่อไปลารีจะกลับมาได้...เขาก็เลย
- คริส เอาเถอะ ฟังผมหน่อยสิครับ(หยุดชั่วระยะหนึ่ง โจนั่งลงที่เก้าอี้ยาว) พ่อทราบไหมครับว่าผมเชิญแอนมาที่นี้ทำไม ?
- โจ (เขารู้ดี...แต่) ทำไมล่ะลูก
- คริส พ่อก็รู้นี่นา
- โจ พ่อก็รู้เหมือนกันแหละ แต่เรื่องมันไปยังไงมายังงั้นล่ะ
- คริส ผมจะแต่งงานกับเธอครับ
- โจ (หยุดชั่วระยะหนึ่งแล้วพยักหน้า) นั่นมันเรื่องของลูกนี่
- คริส พ่อก็รู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องของผมคนเดียว
- โจ ลูกจะให้พ่อทำยังไงล่ะ ลูกก็โตพอที่จะตัดสินใจได้เองแล้วนี่
- คริส เอาละ ถ้าฉันผมจะจัดการของผมเอง
- โจ ลูกต้องแน่ใจด้วยนะว่าแม่เขาไม่...
- คริส ก็หมายความว่าไม่ใช่เรื่องของผมคนเดียว
- โจ พ่อเพียงแค่พูดว่า...
- คริส แหมพ่อนี้เป็นยังไงนะ อะอะอะไรก็บอกว่าไม่ใช่ธุระของพ่อ ถ้าผมบอกเรื่องนี้กับแม่ขึ้นมาพอก็คงจะทำไม่รู้ไม่ชี้แบบเดิมอีกนั่นแหละ
- โจ พ่อไม่อยากรยุ่งเรื่องที่ควรยุ่ง...แอนก็เป็นคนรักของลารีเขา
- คริส ไม่ใช่อีกต่อไปแล้วละครับพ่อ
- โจ ตามความคิดของแม่ ลารียังไม่ตาย เพราะฉะนั้นลูกก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะแย่งเธอไปจากเขา (หยุดคิดหนึ่ง) ลูกจะทำยังไงก็ตามใจ
- คริส ผมไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะอะไร ทุกครั้งที่ผมคิดอยากจะได้อะไร ผมก็ต้องเลิกคิดเพราะกลัวว่าจะทำให้อื่นเดือดร้อน

- โจ ลูกก็เป็นคนมีเหตุผลดีนี่นา แล้วนี่ลูกพูดกับแอนเขาหรือยังล่ะ
- คริส ยังเลยครับ ผมอยากจะตกลงกับแม่ให้รู้เรื่องก่อน
- โจ แกคิดว่าแอนเขาจะยอมแต่งงานกับแกหรือ บางทีเขาอาจจะคิดเหมือนแม่ว่าลารียังไม่ตายก็ได้นะ
- คริส ถ้าคิดอย่างนั้นก็ใช่ว่าจบกัน แต่ผมรู้ว่าแอนลืมนารีแล้ว ผมจะบอกแม่และครับพ่อ
- โจ ลูกยังรู้จักผู้หญิงน้อยไปนะ
- คริส ผมไม่ใช่คนเจ้าชู้นี่ครับ
- โจ พ่อไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นแอนด้วย
- คริส เพราะว่ามันต้องเป็นเธอนะสิครับ
- โจ ตอบดีนี่ แต่ไม่เข้าท่าเลย ลูกไม่ได้พบกับแอนเลยตั้งแต่ลูกไปสงคราม ตั้งห้าปีมาแล้วนะ
- คริส ช่วยไม่ได้ครับ ผมรู้จักเธอดี ก็เราโตมาด้วยกัน ผมอยากแต่งงานกับเธอเพียงคนเดียวเท่านั้นนะ
- โจ พ่อคิดว่า ...ลารี่เขาอาจจะกลับมาก็ได้...คริส ถ้าลูกแต่งงานกับแอนก็เท่ากับประกาศว่าลารี่ตายไปแล้ว แล้วแม่ของลูกเขาจะรู้สึกยังไง ?
- (หยุดชั่วระยะหนึ่ง)
- คริส ถ้างั้นก็...
- โจ คิดให้ดี ๆ ก็แล้วกัน
- คริส ผมคิดมาตั้งสามปีแล้ว ผมก็เฝ้าคอยให้แม่ลืมนารี เราจะได้แต่งงานกันเสียที แต่แม่ก็ไม่ยอมลืมนะ ผมอาจจะต้องไปจากที่นี่ (ลูก หันหลังให้คนดู)
- โจ ว่าไงนะ ?
- คริส ผมแต่งงานแล้วจะไปอยู่ที่อื่น
- โจ จะบ้าหรือไง (ลูก)
- คริส ผมเป็นลูกที่ติมานานแล้ว ที่นี้ผมก็จะเลิกเป็นเด็กอมมือสักทีล่ะ
- โจ แกมีงานมีการทำที่นี่แล้ว จะไปไหนให้ลำบากอีกทำไม
- คริส งานการไม่สำคัญหรอกครับ ถ้าผมไม่สบายใจ
- โจ ต้องสบายใจด้วยรี
- คริส ครับพ่อ ผมอยากมีบ้านที่เป็นบ้าน มีครอบครัวที่เป็นสุขผมอยากมีอะไรๆ เป็นของตัวเอง
- โจ ลูกหมายความว่าจ้างงานไปรี (เดินไปหา)
- คริส ครับ ถ้าจำเป็นผมจะทำอย่างนั้น
- โจ (หยุดคิดหนึ่ง) อยากคิดอย่างนั้นเลย
- คริส ถ้างั้นพ่อก็ช่วยให้ผมอยู่ที่นั่นต่อไปสิครับ
- โจ ตกลง แต่ลูกอย่าทิ้งการงานไปเลยนะ งานทุกอย่างที่พ่อทำไปเพื่อใครกันล่ะ ลูกก็รู้ว่าทุกอย่างเพื่อลูกทั้งนั้น
- คริส ผมทราบครับพ่อ...พ่อช่วยผมสิครับ
- โจ ลูกต้องเลิกคิดที่จะทิ้งงานไปนะลูก
- คริส แต่ถ้าไม่มีทางเลือกผมก็ทำอย่างนั้น
- โจ พ่อไม่เข้าใจลูกเลย (หันกลับ)
- คริส พ่อไม่เข้าใจผมหรอกครับ

- (เคทออกมาทางหน้ามุข อายุประมาณ 50 ปี เป็นหญิงที่ระับอารมณ์ไม่ค่อยได้)
- เคท โจคะ
- คริส (เดินไปที่ระเบียง) ว่ายังงัยครับแม่
- เคท (พูดกับโจ) คุณเอาถุงที่อยู่ข้างๆ อ่างล้างจานในครัวไปไว้ที่ไหนคะ
- โจ ฉันเอาทิ้งขยะแล้ว
- เคท ตายจริง ไปเอาคืนมานะ นั้นมันถึงมันฝรั่งของฉัน
(คริสหัวเราะออกมาดังๆ)
- โจ (หัวเราะ) ฉันนึกว่าถุงใส่เศษขยะเสียอีก
- เคท ขออะไรสักอย่างเถอะคะ อย่าพยายามช่วยฉันให้มากนักเลย
- โจ ไปซื้อเอาใหม่หมดเถไป ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมฉันจะต้องมานั่งทะเลาะทั้งๆที่ฉันก็มีคนใช้
- เคท ถ้าคุณระวังสักหน่อย คงไม่เผลอเอาถึงมันฝรั่งของฉันไปทิ้งอีกหรอก คราวก่อนคุณก็เอาหัวหอมไปทิ้ง
- โจ ก็ฉันไม่อยากให้มีเศษขยะ เศษอาหารในบ้านนี่
- เคท ถ้างั้นก็อย่ากินสิ (เดินเข้าไปในครัว)
- คริส ผมก็ว่ายังงั้นแหละ
- โจ พ่อเคยคิดว่าถ้าพ่อมีเงินจ้างคนใช้ละก็อ แม่ของลูกคงจะอยู่อย่างสบายๆได้ แต่พ่อก็มีเงินเข้าจริงๆ แม่เขาก็กลับทำงานแทนคนใช้เสีย
- (เคทเดินถือถั่วฝักยาวออกมา)
- เคท วันนี้คนใช้หยุด จะมาบ่นทำไมกันนะ
- คริส (กับเคท) แอนทานข้าวเสร็จหรือยังครับแม่
- เคท (มองไปที่สนามหญ้า) เดียวก็คงออกมา (เคลื่อนที่) ลมพัดแรงมากนะเมื่อคืนนี้
(มองต้นไม้) แย่จังเลย
- โจ (ชี้ไปที่เก้าอี้ข้างๆ) นั่งลงดีกว่า ทำใจให้สบายเถอะ
- เคท (เกามือกุมศีรษะ) ชักปวดหัวตุบๆ
- คริส ผมจะไปเอายามาให้ดีขึ้นครับ
- เคท กุหลาบร่วงหมดแล้ว...น่าเสียดายจัง (เดินไป) ทุกอย่างช่างเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เดือนนี้เป็นเดือนเกิดของลารี่ ต้นไม้ของเขาถูกพายุล้ม แอนนี่ก็มานี่ เหมือนจะเป็นลางว่าเขาจะกลับมาอย่างนั้นแหละ
- คริส แม่คิดว่าแอนสวยไหมครับ
- เคท ก็สวยดีนี่ แม่ไม่รู้ว่เธอมาที่นี่ทำไมกัน จะว่าไปแม่ก็ดีใจที่เธอมา แต่.....
- คริส ผมเพียงแต่คิดว่า เราควรจะได้พบกันอีกครั้ง แล้วผมเองก็อยากจะพบเธอด้วย.....
- เคท (พูดกับโจ) ถึงเธอจะฉวนไปนิด เธอก็ไม่ใช่เด็กใจง่าย
- โจ (ราวกับไม่เชื่อว่าแอนนี่จะเป็นอย่างนั้น) คุณว่าอย่างไรนะ
- เคท ช่างมันเถอะ ฉันเพียงแต่ดีใจที่เธอมา คุณจะรู้ว่าฉันก็มีน้ำใจ
- คริส การที่แอนยังไม่ได้แต่งงานไม่ได้หมายความว่าเธอยังคิดถึงลารี่อยู่นะครับ
- เคท ทำไมล่ะ ทำไมจะไม่ใช้ ?
- คริส (ถอนหายใจ) เออ...คือว่า เธออาจจะมาเพราะเหตุผลอื่นก็ได้

- เคท อะไรละ
- คริส ผมไม่ทราบบ้าง ช่างมันเถอะ ผมไปเอายามาให้แม่ดีกว่านะครับ
- เคท มันก็ไม่เชิงปวดหัวหรอกจ้ะ
- โจ เธออดนอนนะซี
- เคท เมื่อคืนฉันไม่สบายใจมาก ฉันไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนเลย
- คริส (มองไปที่โจ) ทำไมครับ แม่ฝันร้ายหรือครับ
- เคท ยิ่งกว่าฝันร้ายเสียอีกลูก
- คริส เกี่ยวกับลารี่หรือครับ
- เคท แม่หลับไป...จำได้ไหมตอนที่เขาฝึกบินใหม่ๆ นะ เวลาเขาบินผ่านบ้านเราเขาก็จะโฉบลงมาเสียจนตาจุน เราเห็นหน้าเขาได้ชัด...แล้วเมื่อคืนนี้แม่ก็เห็นเขาอย่างนั้นอีกเพียงแต่เขาอยู่สูง สูงขึ้นไปจนจรดขอบฟ้าทีเดียว ฉันเห็นเขา...เขาแท้ๆ...ชัดเจนเสียจนถ้าฉันจะเอื้อมมือออกมาก็คงจะแตะต้องเขาได้...ทันใดนั้นเครื่องบินของเขาก็ตกวูบลง แม่ได้ยินเสียงเขาร้องเรียก . . . แม่ . . . แม่ ถ้าแม่แตะตัวเขาได้เขาก็คงจะหยุดร้อง . . . ถ้าแม่เพียงแต่ . . . แม่ตื่นขึ้นมา....เสียงลมพัดมาเหมือนเสียงเครื่องบิน แม่ก็เลยเดินออกมาที่นี่ แม่คงยังเคลิ้มๆ อยู่ เลยได้ยินเสียงคล้ายๆ เขากำลังผ่านไป เสียงดังไม่ลืมนะ แล้วแม่ก็รู้สึกตัว....ฉันบอกคุณแต่แรกแล้วไง ว่าไม่ควรปลุกฉันไม่ให้ลารี่ คุณรีบปลุกเร็วเกินไป
- คริส (ตกใจ) เร็วไป
- เคท (โกรธจัด) เรารีบทำเกินไป ทุกคนอยากจะรีบทำนั่น ฉันบอกแล้วว่าอย่าเพิ่ง (กับโจ) ฉันบอกคุณแล้ว
- คริส (แม่ แม่ครับ (เคทหันมาจ้องหน้าคริส) ลมพัดต้นไม้ล้มแล้วแม่ ไม่เห็นมีอะไรเลย นี่แม่พูดถึงเรื่องอะไรครับ แม่.....โอ้.....อย่าไปนึกถึงมันเลยครับ ผมคิดว่าเราควรจะลืมเขาเสียดีกว่า
- เคท ลูกพูดอย่างนั้นมาสามหนแล้วนะอาทิตย์นี้
- คริส ก็มันจริงนี่นา เราเฝ้าแต่คอยลงๆ แล้งๆ ทำไมกัน
- เคท (เอามือกุมศีรษะ) เอายามาให้ฉันกินหน่อย.....โอ้ย.....
- คริส ครับแม่ ผมว่าเราควรเลิกพูดเรื่องนี้เสียที แล้วก็ออกไปหาอะไรกินข้างนอก
- เคท เข้าที่ตี่นี่ลูก (กับโจ) ไปคืนนี้เลยนะ
- โจ ก็ดีเหมือนกัน
- คริส ดีแน่ เราไปสนุกกันดีกว่านะครับ (พูดกับเคท) เริ่มต้นด้วยแอสไพรินชักเม็ตเป็นไงครับ (คริสเดินหายเข้าไปในบ้าน เคทหยุด ยิ้ม)
- เคท (ด้วยสำเนียงคาดคั้น) คริสชวนแอนมาที่นี้ทำไมกันนะ
- โจ แล้วมันเป็นยังไงละ
- เคท (ลูก) คำอยู่ที่นิวยอร์กตั้งสามปีกว่ามาแล้ว แล้วทำไมถึงปุปปามาที่นี่.....?
- โจ อ้อ.....บางทีอาจจะ.....เพราะว่าคริสอยากพบเธอละมัง
- เคท (หัน) อะไรกัน.....อยากพบ ตั้ง 100 ไมล์เสียวนะ
- โจ ทำไมจะไม่ได้ ก็เขาโตมาด้วยกันนี่นา เขาก็อยากพบกันบ้างสินะ (เคทมองมาที่โจอย่างจับผิด) อย่ามองกันอย่างนั้นเลยนะ ฉันไม่รู้อะไรมากไปกว่าเธอหรอก
- เคท (เดินไปหาโจ) คริสคงจะไม่แต่งงานกับแอนหรอกนะ

โจ รู้ได้อย่างไรว่าคริสจะแต่งงานกับแอน

เคท ก็มันอาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้นี่นา (นั่ง)

โจ (จ้องมอง) จะเป็นอะไรไปล่ะ ?

เคท (ตกใจ) โจ จริงๆ รึนี่

โจ เดี่ยว ... ฟังก่อนซี

เคท (ไม่ยอมสบตากับโจ) แอนไม่ได้รักคริสสักหน่อยหนึ่ง

โจ เธอรู้ใจเค้าได้ยังไงกัน

เคท ถ้าแอนล้มลาแล้ว ทำไม่ถึงไม่แต่งงานเสียทีล่ะ ผู้ชายดีๆ ออกมเกลไป (หยุดระยะหนึ่ง) ฉันว่าถึงใครจะว่าเธอโง่ ยังไงก็ตามเธอก็ยังคอยลาร้อยอยู่

โจ เธอรู้ได้อย่างไรว่าแอนยังคอยลาร้อยอยู่

เคท ฉันมั่นใจ แอนยังคอยลาร้อยอยู่

โจ นี่ วันอากาศดีแบบนี้เราจะมานั่งเถียงกันทำไมนะ

เคท (ลูก) ฟังนะ ฉันขอห้ามทุกคนในบ้านนี้ คนอื่นจะยังงั้นซึ่งเขา แค่ว่าเขาน้องเขาต้องไม่คิดอย่างนั้น

โจ เธอจะให้ทำยังไงบอกมาซี

เคท ฉันอยากให้คุณทำเหมือนกันว่าลารีกำลังกลับมา ทั้งพ่อทั้งลูกนั่นแหละ (เดินไปว่า)
อย่านึกว่าฉันไม่รู้คริสชวนแอนมาที่นี้ทำไม ฉันจะไม่ยอมทำให้คุณทำเรื่องเหลวไหลอย่างนั้นหรอก

โจ แต่ว่า.....

เคท คอยดูนะ ถ้าลารีไม่กลับมา ฉันจะฆ่าตัวตาย คุณอยากจะหัวเราะเยาะฉันก็เชิญ (ขึ้นไปที่ต้นไม้)
คิดดูซิว่าทำไมต้นไม้ของเขาดึงลัมในตอนที่แอนมาที่นี้ มันต้องเป็นลงอะไรอย่างหนึ่งแน่ๆ คิดดูซิ (นั่งลงบนม้านั่ง) โจ.....

โจ สงบใจไว้บ้างเสียเถอะ

เคท โจ คุณต้องเชื่อฉันนะ คุณต้องเข้าข้างฉันนะ

โจ ใจเย็นๆ

เคท ดูซิ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว คนที่หายไปนานกว่าลารีเขายังกลับมาเลย คุณก็อ่านพบในหนังสือพิมพ์เหมือนกันนี่นา

โจ เอาละ เอาละ เลิกกลุ่มใจเสียทีเถอะ

เคท ตัวคุณเองก็ต้องช่วยด้วยนะ โจ คุณต้อง.....

โจ ทำไมฉันจะต้องเชื่อด้วยล่ะ (ลูกขื่นย่น)

เคท เอาเถอะนะ.....ขอให้เชื่อก็กแล้วกัน

โจ เธอหมายความว่ายังไง ที่ว่า

(แอนเดินเข้ามา คริสปรากฏตัวขึ้นที่หน้ามุข แอนเป็นหญิงอายุราว 22 ปี ท่าทางสุภาพ นุ่มนวล เก็บความรู้สึกเก่ง คริสเปิดประตูให้)

แอน สวัสดีค่ะโจ (แอนหัวเราะอย่างเป็นกันเอง เนื่องจากสนิทสนมกันมาก)

คริส สุดลมหายใจให้เต็มทีนะ อากาศแบบนี้หาไม่ได้หรอกในนิวยอร์ก

เคท เลือดตัวนี้ตัดจากที่ไหนจะแอน

แอน เป็นไงคะ สวยไหมคะ

เคท (พูดกับโจ) เป็นไง.....แอนเขาสวยไหม

คริส สวยที่สุดเลยใช้ไหมครับแม่

เคท (สะกิดใจที่คริสชมเธออย่างออกหน้า ยื่นมือไปรับยาจากคริส) เธออ้วนขึ้นหน่อยนึงนะจ๊ะ แอน
(กลืนยา)

แอน เดี่ยวก็อ้วน เดี่ยวก็ผอมคะ (วิ่งไปที่รั้ว) ต้นไม้คงโตแล้วสินะ

โจ (ย้ายไปที่นั่งเก้าอี้ยาว) อายุมันตั้ง 3 ปีแล้วนะ ก็เหมือนพวกเรานะแหละแม่แก้ตัวลงทุกวัน
(แอนมองเหม่อไปที่ต้นไม้)

แอน (เสียใจนิดๆ) เขาตัดต้นไม้ของเราทิ้งทำไมคะ

โจ ไม่ได้ตัดหรอกมันโคนเองนะ

แอน (หันไปเห็นจิมที่สนามหน้าบ้าน) ตายจริง ขอโทษค่ะ
(จิมเดินมาที่รั้ว สูดบุหรี่ย)

จิม สวัสดีครับ(พูดกับคริส) ทำทางเรอน่ารักดีนะครับ

คริส แอน นี่คุณหมอบแลสิส

แอน คริสพูดที่คุณให้ฉันฟังบ่อยๆคะ

จิม คุณอย่าเชื่อเขาให้มากนักนะครับ

แอน เชื้อชิคะ (พูดกับเคท) คิดถึงความหลังจังเลยคะ(พูดกับคริส) จำได้ไหมตอนที่เรานั่ง
ทำการบ้านกันแล้วลารีเขาเข้ามาขอลอกนะ แปลกจังเลย ฉันรู้สึกเหมือนกันว่าได้กลับเข้าไปอยู่ใน
บรรยากาศเก่าๆอีก

จิม ผมหวังว่าคุณคงไม่ได้ผมไปอยู่ที่อื่นนะครับ

ซู (เรียกออกมาจากในโรง) จิมมานี่หน่อยชิคะ คุณอับบาร์ค เขาโทรมาคะ

จิม ผมว่า.....

ซู (พูด บังคับอย่างอ่อนหวาน) มาเร็วๆ น้อยเถอะคะ

จิม จ๊ะ จ๊ะ ซูชี (เดินออกไป) ไปเดี๋ยวนี้แหละ (พูดกับแอน) ถึงผมฟังจารู้จักกับคุณ แต่ผม
อยากจะแนะนำอะไรสักอย่าง ถ้าคุณแต่งงานแล้วละก็ให้คิดถึงสมามากกว่าเงินของเขา
(ตะโกนเรียกออกมาจากโรง) จิม

จิม ไปเดี๋ยวนี้แหละ (เดินออกไป)

แอน (เดินไปหาโจ แล้วนั่งลงที่ม้านั่ง) คินนี่เราไปหาอาหารกันที่ชายหาดกันดีกว่านะคะ ทำ
เหมือนตอนที่ลารีอยู่นะคะ

เคท (พูดอย่างตื่นเต้น) แอนยังคิดถึงลารี (พูดอย่างมีชัย) เห็นไหมคะ แอน แอน ยังคิดถึงเขาอยู่

แอน (ยิ้มอย่างมีเลศนัย) หมายความว่ายังไงคะ

เคท เห็นมียเธอยังจำเขาได้ เธอยังคิดถึงลารีตลอดเวลา

แอน ไม่เห็นแปลกนี่คะ ทำไมดิฉันจะจำเขาไม่ได้หละคะ

- เคท (รู้ว่าพุดพลาดจึงเปลี่ยนเรื่องพุด) เออเน.....เธอจัดของเรียบบร้อยหรือยัง
- แอน เรียบร้อยแล้วค่ะ (กับคริส) คุณนี่เสื้อผ้าแยะจัง ตัวเกือบไม่มีที่ว่างเลยนะคะ
- เคท ไม่ใช่ จำไม่ได้หรือไง น้ำมันของลารี่ต่างหากล่ะ
- แอน ของ....ของลารี่หรือคะ?
- เคท นี่จำไม่ได้จริงๆ หรือนี่
- แอน (ลุกขึ้นช้าๆ อย่างกระดาก) ดิฉันคิดว่า...ดิฉันหมายถึงรองเท้าแตะ ชัดเสียมันวันเดียว
- เคท ใช่จ๊ะ (หยุดระยะหนึ่ง แดนจ้องมองเคทแล้วพาเดินออกไปด้วยกัน.....)
- แอน เรื่องอะไรดีล่ะคะ
- เคท ไม่รู้สิ เรื่องอะไรก็ได้ที่น่าฟังนะ
- คริส (อย่างรำคาญ) แม่หมายถึงว่าเธอ.....
- เคท นี้อย่ามายุ่งหน่อยเลย
- โจ แล้วพวกหนูๆ ทั้งหลายนี่เป็นอย่าง.....
- เคท (หัวเราะ) ฉันอยากจะถามเรื่องส่วน.....
(ทั้งหมดหัวเราะ)
- โจ ถามนะถามได้ แต่อย่าไปคาดคั้นให้มากนักก็แล้วกัน (ทั้งหมดหัวเราะ)
- แอน (พุดกับเคท) ไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ คุณป้าอยากทราบอะไรก็ถามเลยคะ ถามสิคะ
- เคท (กับคริสและโจ) แอน ดิฉันจะตายไป เห็นไหมคะ
(กับแอน) แม่ของเธอเนะ.....เขาไม่ได้อยู่กับพ่อใช่ไหมจ๊ะ?
- แอน เปล่าหรอกค่ะ เดียวนี้แม่หายโกรธแล้ว คิดว่าพ่อก็พ้นโทษออกมา ท่านก็คงจะอยู่ด้วยกัน อย่างเดิมที่
นิวยอร์ก
- เคท ดีแล้วค่ะ เพราะว่าพ่อของเธอถึงจะผิด ยังไงก็.....
- แอน ดิฉันไม่อะไรหรอกค่ะ ถ้าท่านอยากอยู่ด้วยกันอีกก็ดี
- เคท แล้วเธอล่ะ ไปเที่ยวกับคนอื่นบ่อยไหมจ๊ะ
- แอน (หยุดชั่วครู่แล้วพุดอย่างอ่อนโยน) อยากจะถามว่าดิฉันยังคงยลารี่อยู่หรือเปล่าใช่ไหมคะ
- เคท เอ้อ.....ฉันก็ไม่ได้คิดว่าจะให้เธอคอยเขาหรอก แต่.....
- แอน แต่คุณก็หมายความว่าอย่างนั้นใช่ไหมคะ
- เคท อ้า.....ใช่จ๊ะ
- แอน เปล่าค่ะ ดิฉันเลิกคอยเขาแล้ว
- เคท (อย่างอ่อนใจ) ไม่ได้คอย.....?
- แอน จะเป็นไปได้ยังไงคะ คุณคงไม่คิดว่าเขาจะ.....
- เคท ฉันรู้ แต่อย่าพูดว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าตอนนี้หนังสือพิมพ์ลงข่าวกันออกโครมๆ
เรื่องคนที่หายไปแล้วกลับมา
- คริส (เดินเข้ามาหาแอน) ผมว่าป้านี่ลารี่อยากจะกลับบ้านใจจะขาดแล้วล่ะครับแม่
- เคท อย่าสู้อะไรหน่อยเลยนะ
- คริส แม่ครับ ผมว่าทั้งเมืองไม่มีใครเขาเหมือนแม่หรอกครับ ตั้งสามปีแล้วยัง.....

เคท (เบือนหน้าไปทางอื่น) ถึงแม่คนอื่นเขาจะไม่พูดออกมา แต่แม่ว่าเขาต้องคอยลูกของเขา กลับมาวันยังค่ำ

คริส แหม จริงๆนะ แม่ล่ะ

เคท (โบกมือไล่) หยุดพูดเถอะ อย่าทำรู้ดีหน่อยเลย (หยุดนิดหนึ่ง) มีบางอย่างที่ลูกไม่รู้แอนนี่

ส่วนลึกของหัวใจเธอ เธอยังคอยเขาอยู่

แอน เปล่าเลยคะเคท

เคท (เสียงเข้มงวด) จากส่วนลึกของหัวใจนะ แอนนี่

คริส ผมว่าเธอรู้ใจตัวเองดีครับแม่

เคท อย่าไปฟังคนอื่นเขาอะแอน เชื่อใจตัวเองดีกว่า

แอน ทำไมล่ะคะ

เคท (เดินเข้าไปหาแอน) เพราะว่าทุกอย่างต้องเป็นไปตามวิถีทางของมัน ไม่มีอะไร จะมาเปลี่ยนแปลงได้ ฉัน

เชื่อลางสังหรณ์ของฉันเหมือนอย่างวันนั้นไง (ชี้ไปที่คริส) วันที่เขาออกรบนะ ฉันสังหรณ์ว่าอะไรต้องเกิด

ขึ้นกับเขาแน่ๆ แล้วก็จริงเสียด้วย เขาเกือบถูกฆ่าตายแน่ะ ฉันเชื่อว่าความเชื่อของฉันถูกต้อง

แอน ไม่ถูกหรอกค่ะ

เคท ฉันอยากดื่มชาสักหน่อย

(แฟรงค์ปรากฏตัวขึ้น แบกบันไดมาด้วย)

แฟรงค์ แอนนี่ สบายดีหรือครับ

แอน เอ๊ะ.....แฟรงค์ทำไมผอมลงอย่างนั้นล่ะคะ

โจ เข้ามีเรื่องต้องคิดเยอะ

แฟรงค์ (พูดกับแอน) คุณเป็นสาวเต็มตัวแล้วนะแอน

โจ อะแหม แกล่ะแต่งงานแล้วนะ

แฟรงค์ (ขณะที่คนอื่นหัวเราะ) จะเป็นอะไรล่ะ เออเนี่ย พี่ชายของคุณเขาเป็นอย่างไรบ้าง

ได้ข่าวว่าเรียนจบแล้วใช่ไหม

แอน เขาตั้งสำนักงานของเขาเองแล้วค่ะ

แฟรงค์ แล้วพ่อของคุณล่ะ เขา.....

แอน (พูดอย่างรีบร้อน) สบายดีค่ะ ฉันจะเข้าไปหาลิเดียะคะ

แฟรงค์ (อย่างเห็นอกเห็นใจ) เป็นยังไงบ้าง เขามีทางได้ลดโทษบ้างไหม

แอน (กระวนกระวายมากขึ้น) ฉัน.....ฉันไม่ทราบจริงๆค่ะ

แฟรงค์ ผมว่าคนดีอย่างพ่อของคุณนะ ทางการน่าจะลดหย่อนผ่อนโทษให้บ้าง

คริส (พูดสอดขึ้น) ผมช่วยแบกบันไดเอาไหมครับ

แฟรงค์ ดี ดี ขอบใจมาก ผมจะ.....(หยิบบันไดขึ้นมา) ผมจะผูกดวงให้เสร็จคืนนี้แหละเคท

แล้วพบกันใหม่นะแอน (เดินออกไป มองมาที่แอน)

แอน (นั่งลงพูดกับคริส) นี่ยังไม่เลิกพูดถึงพ่อกันอีกหรือคะ

คริส (เข้ามานั่งที่ท้าวแขนเก้าอี้) ลืมนั่นเสียดีกว่าแอน

แอน ถ้าฉันรู้อย่างนี้ คงไม่มาพบใครๆที่นี่หรอก ถ้าเขายังพูดถึง.....

- คริส ผมว่าคุณอย่ากังวลไปเลยดีกว่า
- แอน (พูดกับโจ) เขายังไม่ลืมเรื่องนี้กันอีกหรือคะ โจ เขายังพูดเรื่องนี้กันอยู่อีกหรือคะ
- โจ ก็มีป่าพูดถึงอยู่คนเดียวเท่านั้นแหละ
- เคท ไม่เหมือนคุณหรอก ชอบพูดแต่เรื่องคุณ.....คุณ.....คุณ ชอบพูดกันนักเชียว
- โจ เรื่องของเรื่องก็เพราะว่าพวกเด็ก ๆ ชอบฉันมาก (หัวเราะ) เขาว่าฉันเชี่ยวชาญเรื่องคุณฉันก็เลยเล่าเป็นนิทานให้พวกเขาฟังเป็นตลกเป็นตะไปเลย
- แอน (ลุกขึ้นเดินไปหาโจ) ดิฉันดีใจที่คุณเห็นเป็นเรื่องน่าขัน
- คริส ทำไมละครับ
- แอน ฉันจำคำนั้นได้แม่นทีเดียว คำว่า “ไอ้สมตกร” นะ จำได้ไหมคะเคท ตอนที่คุณนายแอมมอนท์มา ยืน เดินแรงเดินกาอยู่ตรงหน้าบ้านเราแล้วก็ตาคำนี้ออกมา.....อ้อ เดียวนี้เธอยังอยู่ที่นี้หรือเปล่าคะ
- เคท ยังอยู่จ๊ะ
- โจ อย่าไปสนใจเลยจะดีกว่า
- เคท (กับแอน) มันสนตรงที่โจเขาพันโทษ แต่พ่อของเธอต้องติดคุก เพราะเหตุนี้แหละเราถึงดีใจที่เธอมา ที่นี้จริง ๆ นะ ฉันรู้ว่าเธอคิดมาก ฉันก็เลยบอกคริสว่า.....
- โจ ฉันจะเล่าให้ฟังเอง วันที่ฉันพันโทษออกมา ฉันอยากให้เธอกับคริสเห็นด้วยตาตัวเองจังเลย ฉันกลับมาบ้านพอคนรู้ว่าฉันพันโทษออกมาแล้ว เขามายืนอยู่กันเต็ม ไม่มีใครสักคนเชื่อว่าฉันบริสุทธิ์ ฉันก็เลย ต้องออกไปเผชิญหน้ากับเขา เขาคิดว่าฉันเป็นคนชั่วที่ฆ่าคนทั้ง 21 คนได้ลงคอ วันที่ฉันเดินออกไปวันนั้นนะ ใครเขาก็ว่า ฉันมีความผิด แต่ฉันก็มีคำตัดสินของศาลที่ชี้ว่าฉันไม่ผิด ฉันต้องเดิน...เดินผ่านพวกนั้นเพื่อที่จะพิสูจน์ว่าฉัน ไม่ผิด...ผลนะรี อีกไม่กี่เดือนต่อมาก็ตั้งหลักฐานได้อีกครั้งหนึ่ง มีคนนับหน้าถือตาอย่างเดิม หรืออาจจะ มากกว่าเก่าเสียอีก
- คริส (อย่างขมขื่น) วีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่
- โจ (กับแอน) แอน มันเสียตรงที่ครอบครัวของเธอย้ายไปอยู่ที่อื่นนะสิ เราทำให้พ่อของเธอต้องลำบาก เพราะ อย่างนี้แหละถ้าเขาพันโทษออกมา ฉันอยากให้เขาย้ายกลับมาอยู่ที่เก่า
- เคท เขาจะย้ายกลับมาอีกได้ยังไงกัน
- โจ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ (กับแอน) ฉันอยากให้เขากลับมาอยู่ที่นี่ และให้คนที่นั่นพูดกับเขา ยิ้มกับเขา หัวเราะกับเขา เหมือนอย่างแต่ก่อน คราวหน้าถ้าเธอเขียนจดหมายถึงพ่ออีกล่ะก็ บอกเขาอย่างที่ว่าฉันพูดมาแล้วนะ (แอนจ้อง มองเฉยอยู่) เอ๊ะ เธอฟังฉันพูดหรือเปล่านะ
- แอน (อย่างประหลาดใจ) นี่คุณไม่ได้คิดที่จะแก้แค้นพ่อหรือคะ
- โจ แอนนี่ ฉันไม่ชอบซ้ำเติมใครหรอก
- แอน แต่พ่อเป็นคนทำให้คุณต้องลุ่มจมนะคะ
- โจ อ้อ . . . เธอน่าจะยกโทษให้พ่อของเธอซะ
- แอน เคท . . . คุณก็ไม่วู้สึกโกรธ . . .
- โจ คราวหน้าถ้าเธอเขียนถึงพ่อเธออีกล่ะก็ . . .
- แอน ดิฉันไม่เคยเขียนถึงพ่อเลยคะ

- โจ (ตะลึง) อะไร ไม่เคยเลยสักครั้งเดียววี
- แอน (รู้สึกอายเล็กน้อย) ไม่เคยเลยคะ พี่จอร์จก็ไม่เคยเลยเหมือนกัน
- (พุดกับคริส) ถ้าเป็นคุณก็คงทำอย่างนี้เหมือนกันใช่ไหมคะ
- คริส ก็เขามาคนตั้ง 21 คน
- โจ พุดอะไรอย่างนั้นนะ
- เคท หนูไม่ควรทำอย่างนั้นนะ
- แอน จะให้ดิฉันทำยังไงคะ ตอนที่เขาเอาตัวพ่อก่อนดิฉันไปเยี่ยมพ่อกทุกวัน ดิฉันร้องไห้ สงสารพ่อกอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งได้ข่าวว่าลารี่ตาย ดิฉันจึงได้คิดว่าดิฉันไม่ควรไปสงสารคนอย่างนั้น ลารี่อาจตายเพราะเหตุนี้ก็ได้ล่ะคะ
- เคท (เข้ามาหาแอน) ดิฉันขอรับรองอะพ่อกอย่างนี้ได้ไหม
- แอน แปลกจริง ดิฉันคิดว่าพวกคุณจะไม่โกรธพ่อกมากเสียอีก
- เคท ที่พ่อกของเธอทำไปนั้นไม่เกี่ยวกับลารี่หรอก ไม่เกี่ยวจริงๆนะ
- แอน จะรู้ได้ยังไงกันคะ
- เคท (พยายามควบคุมตัวเอง) ถ้าเธออยู่ที่นี่ อย่า
- แอน (ชงน) เคทคะ แต่ว่า
- เคท เลิกคิดเรื่องนี้กันสักทีเถอะนะ
- โจ เพราะว่า
- เคท (รีบพุดกับโจ) พ่อกแล้ว พ่อก (เอามือกุมขมับ) เข้าไปกินน้ำชากันข้างในดีกว่า
- โจ (พุดกับแอน) มีอยู่อย่างหนึ่งที่หนูยังไม่เห็น
- เคท (พุดอย่างเด็ดขาด) เขายังไม่ตาย ไม่ต้องมาเถียงกันหรอก มาเถอะ
- โจ (อย่างโกรธๆ) เดี่ยว (เคทเดินเข้าบ้าน) ฟังนี่นะแอน
- คริส เอาเถอะนำพ่อก เลิกพุดกันดีกว่านะ พ่อก
- โจ (ลูกขึ้น) เธอยังไม่เข้าใจ แอน
- คริส ผมเบื่อเรื่องนี้จะตายอยู่แล้ว เลิกพุดกันเสียทีเถอะ
- โจ ไม่ได้หรอก ลูกอยากจะทำให้เธอเข้าใจผิดตลอดไปหรือไง (พุดกับแอน) แอนไอ้ชิ้นส่วนเหล่านั้นนะ เขาใช้กับเครื่องบินแบบ พี 40 นะ เธอก็รู้ใช่ไหมล่ะว่าลารี่เขาไม่ได้ขับเครื่องบินแบบนั้น
- คริส โอ้
- โจ พ่อกของหนูทำผิดก็จริง แต่อย่าไปปฏิบัติว่าเขาเป็นฆาตกรเลยนะ เธอน่าจะเห็นใจพ่อกของเธอบ้าง (พุดกับแอน) เธอ ต้องเข้าใจนะว่าตอนนั้นเป็นตอนสงคราม ทางกองทัพเขาก็เร่งจะเอาให้ได้ ของที่เราผลิตออกก็ชำรุด ถ้าเราไม่มีอะไรส่งให้กองทัพเราก็แย่ เราก็เลยต้องส่งไปให้เขา การค้ามันต้องอย่างนี้แหละ พ่อกของเธอจำเป็นต้องทำ ไขมันเลวที่ทำอย่างนั้น แต่หนูจะให้เค้าทำยังไงล่ะ ถ้าฉันไปที่ทำงานวันนั้นเรื่องอย่างนั้นคงไม่เกิดขึ้นแน่ๆ ถึงพ่อก
- ของหนูทำความผิด แต่ไม่ใช่ฆาตกร เข้าใจไหม
- แอน ลืมเสียดีกว่าค่ะ

โจ ตอนที่อยู่คุกด้วยกัน พ่อพ่อของหนูรู้เรื่องลารี เค้าร้องให้ทั้งคืนเลย

แอน ก็ดีแล้วนี่คะ

โจ (เกือบโกรธ) แอนนี่ หนูไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอ...

คริส (ขัดจังหวะ) นี่จะเลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้วหรือยัง

แอน อย่าไปโกรธใจเลยคะคริส ท่านเพียงแต่อยากให้ทุกคนสบายใจเท่านั้นเอง

คริส (โอบรอบเอวแอนไว้แล้วยิ้ม) นั่นแหละ ที่ฉันพยายามจะทำ ฉันจะสั่งอาหารพิเศษ คืนนี้เราสนุกกันให้เต็มที่เลยนะ

แอน ดีค่ะ

โจ (พูดกับคริส ซ้ำไปที่แอน) พ่อชอบเธอจังเลย คืนนี้ทุกคนต้องดื่มให้เต็มที่เลยนะ (เดินหัวเราะเข้าไปในบ้าน)

คริส (พูดตามหลังเขาไป) ครับพ่อ (หันมาพูดกับแอน) พ่อของผมเป็นคนที่ยิ่งใหญ่จริงๆนะ

แอน ดูคุณรักพ่อกันนะคะ

คริส ครับ

แอน (ค่อนข้างเศร้า) ดีแล้วคะ (มองไปรอบๆ) ที่นี่น่าอยู่มากนะคะ อบอุ่นดี

คริส (อย่างมีหวัง) คุณไม่ได้เสียใจเลยใช่ไหมครับที่มาที่นี่

แอน ค่ะ...แต่ว่าฉัน...ฉันจะไม่อยู่...

คริส ทำไมครับ

แอน ก็ตอนแรก แม่คุณทำท่าเหมือนกับจะไล่ฉันกลับไปเสียอย่างนั้นแหละ

คริส เอ่อ...

แอน คุณก็รู้

คริส อะไรครับ

แอน เคยเค้าจะคิดยังไงที่ฉันมาที่นี่ ถ้าไม่ใช่เพื่อจะ...

คริส อ่อ...แล้วคุณไม่ยอมมาหอรอกครับ ผมคิดว่าคุณคงทราบทำไมผมจึงชวนคุณมาที่นี่

แอน ก็เพราะฉันรู้นะสิคะ ฉันถึงได้มา

คริส แอน ผมรักคุณ รักคุณเหลือเกิน รัก...

แอน (หยุดคิดหนึ่ง) ฉันไม่ทราบว่าอะไรจะพูดยังได้ แอน...ผมรักคุณ แอนคุณก็ลืมลารีแล้วใช่ไหมครับ

แอน เมื่อสองปีก่อนฉันเกือบแต่งงานไปแล้ว

คริส แล้วทำไมคุณไม่...

แอน คุณเริ่มเขียนจดหมายถึงฉันนี่คะ

คริส แอนนี่ ถ้าเราแต่งงานกัน ผมจะทำให้คุณมีความสุขที่สุด

แอน (กระดากเล็กน้อย) ท่าทางของคุณไม่เห็นเหมือนกับคนที่กำลังความสุขสักหน่อย

คริส (รีบผล่อออกมาจากเธอทันที) เราไปขับรถเที่ยวกันดีกว่า...ผมอยากอยู่กับคุณตามลำพัง

แอน ไม่ได้หรอกค่ะ แม่ของคุณจะว่าเอา
 คริส ที่ผมไม่สบายใจไม่ใช่เรื่องนี้หรอกครับ
 แอน ถ้าฉันเรื่องอะไรคะ คุณน่าจะบอกฉันนะคะ
 คริส ผมไม่รู้จะบอกยังไงดี
 แอน ไม่เห็นจะเป็นแบบนี้คะ
 คริส (จับมือเธอเอาไว้) ผมสับสนไปหมดแล้ว คุณจำตอนนั้นได้ไหมครับ ตอนที่ผมไป
 สงครามนะ
 แอน อ้อ ได้ค่ะ
 คริส ตอนที่ผมอยู่ในสนามรบผมเห็นคนฆ่าฟันกันล้มตายไปมากมาย ทุกสิ่งทุกอย่างถูก
 ทำลายพังพินาศ...ผมก็เลยได้ความคิดขึ้นมาอย่างหนึ่งว่า ทุกคนในโลกนี้ควร
 จะมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มนุษย์ต้องอยู่เพื่อเพื่อนมนุษย์
 คุณเข้าใจไหม พอสงครามเลิกผมกลับมาอยู่บ้าน ผมกลับพบว่าชีวิตของคนที่ตาย
 ไปในสงครามไม่มีความหมายสำหรับคนอื่นเลย เหมือนกับเรื่องเล็กๆที่เกิดขึ้น
 ขึ้นแล้วก็เลื่อนไปจากความทรงจำของทุกคน บางครั้งผมรู้สึกระอาใจที่จะอยู่
 อย่างสมบูรณ์พูนสุข ในขณะที่คนอื่นต้องอยู่อย่างลำบากยากแค้น ผมไม่ต้องการ
 สิ่งที่ได้มาจากชีวิตเลือดเนื้อของคนอื่น แม้แต่ตัวคุณก็เหมือนกัน
 แอน เดียวนี้คุณก็ยังคิดอย่างนั้นหรือคะ
 คริส เดียวนี้ผมต้องการคุณ แอน
 แอน อย่าคิดอย่างนั้นเลยคะ คุณมีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของทุกสิ่งที่เป็นของคุณ ทุกสิ่งทุกอย่าง เข้าใจ
 ไหมคะ เงินของคุณเป็นเงินที่สุจริต คุณพ่อของคุณหามาได้อย่างสุจริต คุณควรจะภูมิใจในะคะ
 คริส แอนนี่...แอนนี่ ผมจะทำให้คุณมีความสุขที่สุด
 โจ (ออกมาจากในโรง) อ้าว...อยู่ที่นี่เอง (เดินออกมาพบ 2 คน ยังจับกันอยู่) แอน พี่ชายของเธอ
 ... (ทั้ง 2 คนผละออกจากกันอย่างอายๆ โจเดินเข้ามาใกล้ๆ) พี่ชายของเธอจะพูดโทรศัพท์ด้วย
 แอน (ประหลาดใจ) พี่จอร์จ...
 โจ ใช่ จอร์จโทรศัพท์ทางไกลมา
 แอน เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ
 โจ ไม่รู้สิ เคทกำลังพูดกับเขาอยู่ เร็วๆเข้าเถอะ
 แอน (เดินออกไปแล้วชะงัก เดินกลับมาพูดกับคริส) คริส คุณว่าเราควรจะบอกเคท
 หรือยัง ฉันชักกลัวๆ.....
 คริส เอาไว้ค่อยบอกหลังอาหารเย็นคืนนี้ อย่ากังวลไปเลยครับ ไว้เป็นธุระของผมเองเถอะ
 โจ จะบอกแม่เรื่องอะไรกัน
 คริส ไปเถอะแอน (แอนเดินออกไป) เราจะแต่งงานกันครับพ่อ (โจผงกหัวอย่างไตร่ตรอง)
 เอ้ออ....พ่อจะไม่พูดอะไรบ้างหรอกครับ
 โจ (รู้สึกตัว) พ่อดีใจด้วยคริส แต่...จอร์จโทรศัพท์มาจากเมืองโคลัมบัส
 คริส โคลัมบัส

- โจ แอนเขาบอกหรือเปล่าว่่าจอร์จจะไปเยี่ยมพ่อของเขาวันนี้
- คริส ผมว่าเธอเองก็ไม่วู้
- โจ (พูดอย่างไม่ว่สบายใจนัก) คริส...ลูลูกคิดว่าลูลูก ู้จักเธอดีพอแล้วหรือ
- คริส (ชักโกรธ) ถา่มอะไรอย่างนั้นครับพ่อ
- โจ พ่อชักสงสัย ตั้งหลายปีแล้วจอร์จเขาไม่เคยไปเยี่ยมพ่อของเขาเลย แล้วปุ่นบับเขาก็ไปเยี่ยม...แล้วแอนก็มาที่นี้
- คริส แล้วมันเป็นยังงั่ละครับ
- โจ พ่ออาจจะผิดก็ได้ พ่อรู้สึกว่าเขาไม่ค่อยจะชอบหน้าพ่อนัก
- คริส (โกรธ) ผมไม่ทราบว่่าพ่อพูดเรื่องอะไร
- โจ พ่อเพียงแค่นี้ๆดู เท่านั้นแหละ ลูลูกคิดลูลูก พ่อของเธอให้การปรักปรำพ่อตลอดเวลาในศาล พ่ออยากวู้ว่่าเธอมาที่นี้เพื่อสืบเรื่องอะไรหรือเปล่า
- คริส (โกรธ) ทำไม่ว่จะต้องมาสืบเรื่องอะไรกันด้วยละครับ
- แอน (พูดโทรศัพท์ เสียงดังออกมาจากข้างใน) ทำไม่ว่เคฟี่จอร์จ เกิดอะไรขึ้นหรือคะ
- โจ ถ้าเขายกเอาคดีนี้ขึ้นมาพิจารณาใหม่ พวกเราจะต้องเดือดร้อน
- คริส ทำไม่ว่พ่อถึงคิดอย่างนั้นละครับ
- แอน (ยังพูดโทรศัพท์อยู่) พ่อบอกอะไรฟี่เธอคะ
- โจ มันอาจจะ...
- คริส พ่อทำให้ผมแปลกใจมาก
- โจ เอาละ...เอาละ สั่มเสียเถอะ พ่อจะเปลี่ยนชื่อบริษัทให้เป็นชื่อของลูลูก บริษัทคริสโตเฟอร์ เคลเลอร์
- คริส (อย่างไม่ว่สบายใจเล็กน้อย) ชื่อเก่า เจ.โล เคลเลอร์ ก็ดีแล้วนี่ครับ
- โจ แล้วค่อยตกลงกันทีหลัง พ่อจะสร้างตึกให้ลูลูกอีกหลังหนึ่งในหุ่หุ่ที่สุ่ด (เดินเข้าใกล้คริส) ...พ่ออยากว่่าจะให้ลูลูกใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อหามาให้...ใช้ด้วยความสบายใจนะลูลูก ไม่ใช่ด้วยความละอาย
- คริส (ซาบซั่) ครับพ่อ
- โจ จังงั่นะลูลูก
- คริส ทำไม่ว่ละครับ
- โจ เพราะบางครั้งพ่อรู้สึกว่่าลูลูกจะอายที่จะใช้เงินสกปรก
- คริส (ตใจเล็กน้อย) พ่อไม่จำเป็นต้องบอกผมหรือครับ
- โจ (รวบรวมสติได้แล้ว จับคอเสื้อคริสไว้แล้วหัวเราะ) พ่อจะไปเกลั่ยหล่อ่มแม่ให้คืนนี้ (เดินจากไป) เราแ่วจะแถ่ลง
- แอน าวาดีของลูลูกกับแอน มี...(หยุดพูดเมื่อได้ยินเสียงแอนดังออกมา แอนยังพูดโทรศัพท์อยู่)
- แอน แหม เวลาฟี่ตื่นเต้นพูดอะไรไม่ว่เห็นวู้เรื่องเลย (เค่ทออกมาจากบ้าน) พ่อบอกอะไรฟี่...บอกมาเถอะน่า (หยุดนิดนั่) เอาละ ถ้างั่นก็มาที่นี้แล้วกัน (หยุดนิดนั่) ไซ่คะ อยู่กันพร้อมหน้าทุกคน ฟี่นะพยายามควบคุมสติให้ดีๆ ก็แล้วกันคะ คะ สวู้ดีคะ (วางหูโทรศัพท์ แล้วเดินออกมา)
- คริส เกิดอะไรขึ้นหรือครับ
- โจ จอร์จจะมาที่นี้หรือ

แอน ค่ะ ตอนทุ่มหนึ่ง (พูดกับแม่) ดิฉันบอกเขาว่าไม่เป็นไรค่ะ
 โจ ก็ไม่เป็นไรนะซี พ่อของหนูป่วยหนัก
 แอน ไม่ใช่หรอกค่ะ พี่จอร์จไม่ได้บอกว่าพ่อป่วย ดิฉัน... (สั่นศีรษะ) ดิฉันไม่ทราบหรอกค่ะ คง
 เป็นเรื่องไร้สาระนะ โจคุณก็รู้จักพี่จอร์จดี เขานะ.....(เดินมาหาคริส) เราไปนั่งรถเล่นกันดีกว่านะคะ
 คริส ดีครับ ขออภัยแฉอดหน่อยครับพ่อ
 โจ ขับไปที่สวนสาธารณะสิลูก สวยดี
 คริส ไปกันเถอะแอน (พูดกับเคท) จอร์จต้องการอะไรนะ
 แอน เขาไปเยี่ยมพ่อของเขาตอนเช้า แล้วเขาก็กำลังมาหาแม่
 เคท มาหาไม่กัน
 แอน ฉันไม่รู้หรอกค่ะ (พูดเตือน) เดียวนี้จอร์จเขาเป็นทนายความแล้วนะ แปลกจริงที่เขาไม่เคยไปเยี่ยมพ่อของ
 เขาเลย แต่วันนี้อุตสาหะขึ้นเครื่องบินไปเยี่ยมถึงนิวยอร์กอย่างกระตือรือร้น
 ขึ้นเครื่องบินไปเสียวะ
 โจ แล้วมันเป็นยังไงล่ะ
 คริส (หัวสั่น) เพราะอะไรเขาถึงได้ทำอย่างนั้นคะ
 แอน ฉันจะไปรู้ใจเขาได้ยังไงกัน
 เคท สตีฟเขาคงบอกอะไรจอร์จสักอย่างหนึ่งแน่
 โจ ฉันไม่สนใจหรอกค่ะว่าเขาจะบอกอะไรกัน
 เคท จริงหรือคะ
 โจ (ชักโกรธ) จริงสิ
 เคท คิดให้ตื่นนะโจ จอร์จกำลังมาแล้ว คิดให้ดี
 โจ (อย่างอ่อนใจ) เธอไม่ได้ยินหรือว่าฉันพูดว่าอะไร
 เคท (อย่างอ่อนใจ) ได้ยินค่ะ แต่ขอให้คิดให้ดีแล้วกัน
 โจ (โหม่งไปที่เธออย่างโกรธจัด แล้วยืนหมุนไปหมุนมาอยู่พักหนึ่ง แล้วเดินเข้าบ้าน)
 แอน งั้นรีคะ
 คริส จอร์จมาถึงเมื่อไรละก็บอกผมด้วยนะครับ (เดินเข้าบ้านไป)

- บ้านปิดประตูดังโครมใหญ่

ปิดฉาก

องค์ที่สอง

เวลาพลบค่ำ คริสกำลังตัดต้นไม้ให้เหลือแต่ตออยู่ เขาสวมกางเกงและรองเท้า หญิงสาวออกมาปรากฏตัวที่หน้ามุข แล้วเดินลงมายืนดูคริสทำงาน ในมือถือถาดเครื่องดื่ม ซึ่งเธอยังคงอยู่ในชุดนอน

- เคท คริส...ทำไมลูกต้องใส่กางเกงดีๆ ทำงานอย่างนี้ด้วยนะ (เดินเอาถาดมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วก็มองไปรอบๆ อย่างไม่สบายใจ คริสเดินเข้ามาหา ถูมือไปมา) ลูกสังเกตหรือเปล่าว่า พอตันไม้ล้มแล้วสว่างขึ้นตั้งเยอะ
- คริส ทำไมแม่ยังไม่แต่งตัวอีกครับ
- เคท แม่มีแต่เตรียมเครื่องดื่มให้จอร์จเขานะลูก เขาชอบน้ำส้มคั้น มาดื่มเสียหน่อยสิลูก
- คริส ไปแต่งตัวเสียสิครับแม่ พ่อก็ไม่รู้จะนอนไปถึงไหนกัน (เดินไปโต๊ะรินน้ำดื่ม)
- เคท พ่อเขากำลังไม่สบายใจ (หยุดพูด มองตาคริส) คริส พ่อกับแม่ไม่รู้จะทำยังไงดี ลูกต้องช่วยหน่อยนะ
- คริส ไม่เห็นต้องกังวลอะไรเลยนี่ครับ
- เคท จนถึงวันตัดสินคดี สตีฟเขาก็ยังยืนยันว่าพ่อของลูกบังคับให้เขาทำผิด เราจะทำยังไงดี ถ้าเขายกเอาคดีนี้ขึ้นมาพิจารณาใหม่
- คริส จอร์จเขาเป็นคนอย่างนั้นเอง แม่อย่าไปฟังเขาให้มากนักเลยครับ
- เคท ครอบครัวนั้นเขาเกลียดพวกเราจะตาย แม้แต่แอนนี่ก็เถอะ
- คริส โอ้.....แม่
- เคท ลูกอย่างนี้นั่นว่าลูกชอบใครแล้ว เขาจะต้องชอบลูกด้วย
- คริส เอาเถอะครับ เลิกกังวลเสียที เอาไว้เป็นธุระของแม่ก็แล้วกัน
- เคท บอกแอนให้กลับบ้านพร้อมจอร์จนะลูก
- คริส ไม่ต้องห่วงหรอกครับแม่
- เคท อย่าลืมนะว่าสตีฟเขาเป็นพ่อของแอนนี่นะลูก
- คริส เอาเลิกพูดเรื่องนี้สักทีได้ไหมครับคุณแม่ ไปแต่งตัวเถอะครับ
- เคท (เดินยิ้มไปพร้อมกับคริส) ลูกไม่รู้หรือว่า คนเราลองเกลียดกันแล้ว ทำอะไรได้บ้างเวลาเกลียดคนเราทำได้ทุกอย่าง
- (แอนแต่งตัวเรียบร้อย ปรากฏตัวที่หน้ามุข)
- คริส เห็นไหมครับ เธอแต่งตัวเสร็จแล้ว ผมจะไปใส่เสื้อมั้งละ
- แอน สบายดีแล้วหรือคะ เคท
- เคท ไม่เป็นอะไรมากหรอกจ๊ะ คนเรานะยิ่งป่วยยิ่งอายุยืน (เดินเข้าบ้านไป)
- แอน เราจะบอกแม่คืนนี้เลยนะคะ คริส
- คริส แน่จนครับ อย่าห่วงเลยครับ
- คริส เราต้องคอยให้แม่อารมณ์ดีเสียก่อน
- เคท (เสียงดังออกมาจากในโรง) ใจ คุณจะนอนทั้งวันเลยหรือไงนะ
- แอน (หัวเราะ) คนที่สบายที่สุด คือ คุณพ่อคุณ ท่านหลับง่ายจริง

คริส ผมก็สบายนะครับ

เคท จั๊นรีค่ะ

คริส จอร์จมาถึงเมื่อไหร่ล่ะกับออกผมด้วยนะครับ (เดินเข้าบ้านไป)
(แอนเดินใจลอยไปนั่งที่ตอไม้ นั่งคิดเพลินอยู่ ชูเดินเข้ามาหยุดชะงักเมื่อมองเห็น)

ชู สามี่ของฉันทนุญที่นี้หรือเปล่า

แอน (หันกลับมาด้วยความตกใจ) อู๊... ..

ชู ขอโทษค่ะ

แอน ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันทนุญคนตกใจง่ายอย่างนี้เองค่ะ (มองไปรอบๆ) นี่ก็มืดแล้วนะค่ะ
คุณกำลังตามหาคุณหมอมหรือคะ

ชู ค่ะ ก็อย่างเลยเลยนะแหละ (หัวเราะอย่างอ่อนใจ) เขาชอบมาอยู่ที่นี่เสียจริงเชียว

แอน เขาขับรถไปรับพี่ชายของฉันทนุญค่ะ

ชู อ้อ พี่ชายของคุณจะมาหรือคะ

แอน ค่ะ ป่านนี้ก็น่าจะมาถึงแล้วนะค่ะนี้-ดีอะไรหนอยใหม่ค่ะ

ชู ดีเหมือนกันค่ะ ขอบคุณ (แอนเดินไปที่โต๊ะวินเครื่องดื่ม) สามี่ของฉันทนุญเหมือน
เด็กที่ชอบทำงานให้คนอื่น แต่งานของตัวเองไม่ชอบทำใครๆ ก็ชอบทำอะไรให้พวกเคลเลอร์ พี่ชายของคุณ
คงจะมารับคุณกลับบ้านใช่ไหมค่ะ

แอน (ส่งเครื่องดื่มให้ชู) ไม่ทราบค่ะ อาจจะใช่ก็ได้

ชู ตอนนี้นะคุณคงวุ่นวายใจนะค่ะ

แอน คนที่กำลังจะแต่งงานก็เป็นอย่างนี้นักทุกคนไม่ใช่หรือคะ

ชู มันก็แล้วแต่คนค่ะ แต่ฉันว่าคุณไม่น่าจะมีปัญหาอะไรเลย

แอน ฉันทนุญ.....

ชู นำตื่นตื่นตื่นนะค่ะ แต่งานกับน้องชายของคนรัก

แอน ไม่ทราบซิคะ ฉันทนุญแต่ว่าเขาจริงจังต่อฉันมาก เขาไม่เคยโกหกฉันเลยค่ะ
ฉันชอบใจเมื่อได้อยู่ใกล้เขา

ชู ข้อสำคัญเขารวยเสียด้วยสิ

แอน ข้อนั้นไม่สำคัญสำหรับฉันทนุญค่ะ

ชู ผิดกับเรื่องของฉันทนุญ แต่งานกับแพทย์ฝึกหัดที่ฉันส่งเสียให้เรียน ความจริงไม่ดีเลยที่แต่งงานกับคนที่เรา
เคยช่วยเหลือเขา เพราะเขาต้องนึกอยู่เสมอว่าเขาเป็นหนี้บุญคุณเรา
(แอนหัวเราะ) เรื่องจริงนะค่ะ

แอน ฉันทนุญคิดว่าคนที่เขามองต้องเป็นคนที่เสียสละเสียอีก

ชู อ้อ ซิคะ แต่ฉันไม่ได้เลย สำหรับผู้ชายที่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ เขาทำตัวเหมือนกับถูกขังอยู่ในกรงหรือคะ
เพราะอย่างนี้ฉันจึงอยากจะขอรับรองคุณให้ช่วยทำอะไรให้ฉันสักอย่างหนึ่ง แอน เรื่องนี้สำคัญมากค่ะ

แอน ได้ซิคะ จะให้ฉันทำอะไรล่ะ

ชู คุณต้องทำได้แน่ๆ คือว่าพอกันแต่งงานกับคริสแล้วขอให้คุณย้ายไปอยู่เสียที่อื่นไปให้พ้น
จากที่นี่

แอน เอ๊ะ

ชู ฉันทูจริง ๆ ค่ะ สามี่ของฉันเขาจะไม่ได้พักผ่อนเลยถ้าเขาได้อยู่ใกล้คริส

แอน เอ๊ะ ทำไมล่ะคะ

ชู จิมเขาก็เป็นหมอที่ประสบความสำเร็จดี แต่เขาไม่พอใจแค่นั้น เขาคิดว่าเราควรจะได้

คั่นคว่ำอะไรสักอย่าง เข้าใจไหมคะ

แอน อ้าว แล้วไม่ดีหรือคะ

ชู มันต้องใช้เงินมากนี่คะ แล้วต้องทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจให้กับการคั่นคว่ำหมดเลย

แอน แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคริสด้วยล่ะคะ

ชู คริสทำให้เขาเกิดความทะเยอทะยานมาก

แอน แล้วมันเสียหายตรงไหนคะ

ชู สามี่ของฉันเขามีครอบครัวที่จะต้องรับผิดชอบ แต่คริสทำให้เขารู้สึกผิดที่ไม่ยอมเสียสละ

ทุกสิ่งทุกอย่างให้กับการคั่นคว่ำ ทั้งๆที่คริสเองก็ไม่ยอมเสียสละอะไรเลย

แอน ฉันว่าคริสอาจทำถูกก็ได้เนะคะ

ชู ไม่แน่ๆเลยล่ะ

แอน ฉันไม่เห็นด้วยกับคุณหรอกค่ะ ชู

ชู ถ้าฉันรามาพูดความจริงกันดีกว่า คริสทำงานกับพ่อของเขาแล้วก็ยกยอกเงินของบริษัท

แอน เอ๊ะ คุณนี่ (อย่างเดือดดาล) คุณไม่ควรกล่าวหาคริสอย่างนี้เลย คนอย่างคริสเขาจะไม่ยอม

เอาเงินสักสตางค์เดียว ถ้าเงินนั้นสกปรก

ชู คุณรู้หรือคะ

แอน ทำไมจะไม่รู้ ฉันไม่ชอบที่คุณพูดอย่างนี้

ชู (ก้าวไปหาแอน) คุณอยากรู้ไหมคะว่าฉันพอใจอะไร

แอน อย่าพูดดีกว่า ฉันไม่อยากเถียงกับคุณ

ชู ฉันไม่พอใจที่จะอยู่ใกล้ครอบครัวที่แสนวิเศษนี้ มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวอะไรตัวหนึ่ง

แอน เรื่องนั้นฉันไม่รับรู้หรอกค่ะ

ชู รู้ไหมว่าใครเป็นตัวการฆ่านักบินพวกนั้น ใครๆ เขารู้กันทั้งนั้นว่าใจ เขาใช้อิทธิพลถึงได้

หลุดออกมาได้

แอน ไม่จริง

ชู ทำไมไม่ลองถามคนแถวนี้ดูล่ะคุณ เขารู้กันทั้งนั้น

แอน โกหก คนแถวนี้มันถือเขาจะตายไป

ชู ใช่ คนเขานับถือเพราะว่าเขาเป็นคนฉลาด ฉันเองก็นับถือเขาเหมือนกัน ความจริงฉันไม่ได้ ตั้งใจที่จะให้ร้าย

เขาเลย แต่ถ้าคริสอยากจะทำให้คนอื่นเป็นผู้เสียสละ เขาก็ควรจะเสียสละด้วยเขาทำให้สามี่ของฉันคลั่งอุตม

คติบ้าๆของเขา ฉันเหลือทนแล้วจริงๆ (คริสสวมเสื้อ ผูกเน็คไท เรียบร้อย เดินเข้ามา ชูหันขวับไป)

แอน อ้อ เคทเป็นยังไงบ้างคะ

คริส ฉันนึกว่าจอร์จมาแล้วเสียอีก

แอน ยังเลยคะ เราคุยกันสองคนเท่านั้นค่ะ

คริส (เดินเข้ามาหา) ชูชี ช่วยทำอะไรหน่อยได้ไหมครับ ช่วยไปปลอบคุณแม่ให้ผมที

ชู เคยยังไม่รู้เรื่องคุณสองคนอีกหรือคะ

คริส (หัวเราะนิดหน่อย) ผมว่าแม่คงจะรู้บ้างแล้ว

ชู (เดินออกไป) คะ ฉันจะไปปลอบเขาเอง

คริส ชูชีน่าคบดีนะครับ

แอน ค่ะ ดี

คริส เธอเคยเป็นนางพยาบาลมาก่อน คุณรู้หรือเปล่า...

แอน (พยายามจะควบคุมอารมณ์ที่ตึงเครียด) คุณน่าจะแก่นิสัยเกินไปหาอีกหรือคะ

คริส (ชักจะรู้ว่ามียะไรผิดปกติ แต่ยังยั้งอยู่) นิสัยอะไรครับ

แอน นิสัยชอบตัดสินคนผิวเผินนะ คุณรู้ได้ยังไงว่าชูเป็นคนดี

คริส เรื่องอะไรกัน

แอน ผู้หญิงคนนั้นเขาเกลียดคุณ

คริส เอ๊ะ เรื่องอะไรนะแอน

แอน โอ้....คริส

คริส เกิดอะไรขึ้นหรือ

แอน ชูบอกว่าใครๆ เขาก็ว่าคุณพ่อของคุณเป็นคนผิด

คริส ใครเขาจะคิดอย่างไรก็ช่างเขาเป็นไร

แอน ฉันนะไม่สนใจหรอกว่าใครเขาจะคิดยังไง ฉันเพียงแต่สงสัยว่าทำไมคุณต้องบอก ฉันด้วยว่าคนเขาเสื่อมเรื่องนี้กันหมดแล้ว

คริส เพราะว่าผมไม่อยากให้คุณมาที่นี้อย่างตะขิดตะขวงใจเท่านั้นเอง ผมรู้ว่ามีคนหลายคนคิดว่าพ่อผมเป็นคนผิด ผมว่าแม้แต่คุณเองก็คงคิดอย่างนั้นเหมือนกัน

แอน ฉันไม่เคยพูดเลยนะคะว่าฉันสงสัยท่าน

คริส คุณคิดว่าผมจะยกโทษให้พ่อผมหรือครับถ้าท่านผิดจริงๆ หนะ

แอน ฉันไม่ได้มาที่นี่เพราะเรื่องนั้นนะคริส และถ้าเกิดอะไรขึ้นที่นี้ฉัน...

คริส ผมทราบครับ

แอน ที่จอร์จกำลังจะมาที่นี้หลังจากที่ไปหาพ่อ ฉันคิดว่าเรื่องคงไม่ดีนัก

คริส แม้ก็ชอบเขา แอนไม่ต้องกลัวเรื่องจอร์จหรอก

แอน บอกฉันหน่อยเถอะว่า...

คริส เชื่อผมเถอะ แอนนี่ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นที่นี้แน่ อย่ากังวลไปเลย เชื่อผมเถอะนะคนดี

แอน ตกลงคะคริส (ทั้งสองคนจับมือประสานกัน พ่อดีใจโผล่ออกมาเจี๊ยบๆ)

ใจ พ่อออกมาตรงนี้ที่ไรนึกว่าเป็นที่พรอดรักทุกที

(ทั้งสองคนหัวเราะอย่างอายๆ)

คริส ผมนึกว่าพ่อกำลังโกนหนวดอยู่เสียอีก

ใจ (ลูบคาง แล้วนั่งลง) เดี่ยวค่อยโกนก็ได้ ค่ะนี่เราต้องสนุกกันแน่นะแอน เธอรู้หรือเปล่าว่าผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเขารู้สึกอย่างไร

- แอน (หัวเราะ) ไม่ทราบหรอกค่ะ
- โจ ฉันอยากจะบอกอะไรหนูซักอย่าง เกี่ยวกับเรื่องพี่ชายของหนูนะ ฉันติดมาตั้งนานแล้วว่า ทำไมไม่ให้เขาทำงานอยู่ที่นิวยอร์กเลยละ ฉันมีเพื่อนเป็นทนายความอยู่ที่นั่นตั้งหลายคน ฉันพอจะฝากฝังเขาได้
- แอน ขอขอบคุณค่ะ คุณกรุณามากเหลือเกิน
- โจ เปล่าหรอกไม่ใช่ว่าฉันอยากจะช่วยเขาหรอก ฉันเป็นห่วงคริสมากกว่า ถ้าเธอเป็นแม่ เธอจะรู้ว่าการห่วงลูกเป็นยังไง อีกไม่กี่เดือนพ่อของเธอก็จะพ้นโทษแล้ว เขาก็ต้องมาอยู่กับเธอที่บ้าน และมาก่อความสุขของเธอกับของคริส
- แอน คงไม่เป็นอย่างนั้นมั้งคะ
- โจ ลูกไม่ต้องการให้เกิดเรื่องอย่างนั้นกับเรา (ชี้ไปที่ตัวเองและคริส)
- แอน ดิฉันกลัวพูดได้ว่าไม่มีทางเป็นอย่างนั้นไปได้ค่ะ
- โจ ตอนนี้เธอกำลังมีความรัก... แต่เชื่อฉันดีกว่า ฉันเจอโลกกว่าหนู เธอเป็นพ่อของเธอ พ่อลูกมักตัดกันไม่ขาดหรอก (หยุดระยะหนึ่ง) ฉันอยากให้เธอกับจอร์จ ไปบอกพ่อลูกว่า “พ่อ...ฉันอยากให้พ่อกลับไปทำงานกับเขานะ เมื่อพ่อพ้นโทษแล้ว”
- แอน (ประหลาดใจและตกใจ) คุณจะให้พ่อเป็นหุ้นส่วนอีกหรือคะ
- โจ ไม่ใช่หรอกฉันจะหางานให้เขาทำนะต้องการให้เขารู้ว่าเขาจะได้งานทำทันทีที่เขาออกจากคุก เขาคงจะลืมความขมขื่นทั้งหมด ถ้ารู้ว่ายังมีคนต้องการเขาอยู่
- แอน โจ คุณไม่ได้เป็นหนี้บุญคุณอะไรพ่อนะคะ
- โจ เขาทำกับลูกเจ็บแสบมาก แต่ว่าเขาเป็นพ่อของหนู ฉัน...
- คริส จันก็ตอบแทนเขาให้สาสมสิครับ แม่ไม่ต้องการให้เขาเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรา เข้าใจไหมครับ แล้วผมไม่ต้องการให้พ่อพูดอย่างนั้นด้วย เดี่ยวคนอื่นเขาจะเข้าใจพ่อผิดเขาเป็นพ่อของแอน ถ้าแอนเห็นว่า..
- แอน ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเธอต้องลงโทษพ่อของเธอด้วย
- คริส เขาเป็นพ่อของแอน ถ้าแอนเห็นว่า..
- โจ ไม่ใช่ ไม่ใช่ อย่างนั้นลูก
- คริส (เกือบโกรธ) แล้วมันเกี่ยวอะไรกับพ่อด้วย
- โจ (ตกใจ) ชั่วดียังไงเขาก็ยังเป็นพ่อของเธอ (พยายามปกปิดความรู้สึกด้วยการเอามือลูบหน้า)
- พ่อว่า... พ่อไปโดนหนวดก่อนดีกว่า (หันกลับมาพูดกับแอน) ฉันไม่ได้ตั้งจะว่าอะไรหนูนะ
- แอน
- แอน ลืมเสียเถอะค่ะ
- โจ ถูกต้อง (พูดกับคริส) เธอน่ารักจังนะลูก
- คริส (หันมาพูดกับนิดาหน่อย) จะไปโดนหนวดหรือครับ
- โจ ใช่ (พ่อใจเดินออกไปคนเดียวก็เดินเข้ามา)
- ลิเดีย แหม เกือบลืมเนอะคะ (เห็นคริสกับแอน) (พูดกับโจ) ฉันรับปากกับเคทว่า จะมา
- โจ (ชี้ไปข้างบน) ขึ้นไปซิ ทำผมให้เคทสวายนะ

- ลิเดีย ค่ะ (จิมรีบร้อนเดินเข้ามา แล้วก็จุดคริสเดินออกไปอย่างตื่นเต้น โจยืนมองอยู่ที่ประตูในครัว)
- คริส เรื่องอะไรกัน จอร์จอยู่ไหมครับ
- จิม เคทอยู่ไหน
- คริส แต่งตัวอยู่ข้างบน
- แอน (รีบเดินเข้ามาใกล้) เกิดอะไรขึ้นกับพี่จอร์จหรือค่ะ
- จิม ผมให้เขารออยู่ในรถก่อน ผมอยากแนะนำอะไรคุณสักอย่าง (ทั้งสองคอยฟัง) อย่าเพิ่งให้เขาเข้ามาที่นี้นะ
- แอน ทำไมคะ
- จิม ตอนนี้คุณแม่ของคุณกำลังไม่สบาย อย่าให้เขาเข้ามาทำให้ท่านตกใจดีกว่า
- แอน ตกใจเรื่องอะไรกันคะ
- จิม ผมว่าคุณคงรู้ว่าทำไมเขาจึงมาที่นี่ ตอนนี้เขากำลังโกรธจัด พาเขาไปที่อื่นก่อนแล้วค่อยๆพูดกันทีหลัง (แอนหันหลังกลับท่าทางจะเดินออกไป มองเห็นโจเลยชะงักอยู่ โจเดินเข้ามาเงียบๆ)
- คริส (โกรธ) อย่าทำเป็นคนชี้ตักใจไปหน่อยเลยนะ
- จิม เขาจะมาพาแอนกลับบ้าน (พูดกับแอน) ไปตกลงกันที่อื่นดีกว่านะ
- แอน (เดินกลับมาหาคริส) ฉันจะพาเขาไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง
- คริส (เดินเข้าไปใกล้แอน) ไม่ต้อง
- จิม คริสอย่าทำอะไรโง่ๆนะ
- คริส ที่นี้ไม่มีใครกลัวเขาหรอก เลิกกลัวเสียที (ออกเดินไปข้างนอก แล้วก็ต้องหยุดชะงักเพราะจอร์จเดินเข้ามา จอร์จอายุรุ่นราวคราวเดียวกับคริส เขายืนรออยู่ คริสก้าวไปจับมือกันแล้วยิ้ม)
- คริส จอร์จ มานั่งอยู่ข้างนอกทำไมละ
- จอร์จ คุณจิมบอกว่าเคทไม่ใคร่สบาย ฉันก็เลย.
- คริส ไม่เป็นไรหรอก แม้ก็ตามหานายเหมือนกัน เราคอยนายตั้งแต่บ่ายแล้ว (เอามือจับแขนจอร์จ แต่จอร์จดึงออกแล้วเดินเข้าไปหาแอน)
- แอน (เอามือจับเสื้อจอร์จ) เสื้อของพี่สกปรกหมดแล้วละ แล้วเอาเสื้อมาเปลี่ยนด้วยหรือเปล่านั้น (จอร์จเดินจากแอน เดินไปสำรวจสนามหญ้า ประตูเปิดออก จอร์จหันไปมองอย่างรวดเร็ว ชู มองหน้าเขา จอร์จหันหลังกลับไปมองที่บ้านเก่าของเขา ชูเดินเข้ามาใกล้)
- คริส รู้จักกับชูเสียสิจอร์จ (จอร์จยังคงมองที่บ้านเขาอยู่ คริสตะโกนเรียก) จอร์จ (จอร์จหันกลับมา) นี่ชู ภรรยาหมอจิม
- ชู สวัสดีค่ะ
- จอร์จ คุณเป็นคนที่ย้ายบ้านของเราใช่ไหมครับ
- ชู ใช่ค่ะ อยากเข้ามาดูไหมคะว่ามันเปลี่ยนไปแค่ไหน
- จอร์จ (เดินห่างออกไป) เดี่ยวค่อยพบกันใหม่นะครับ (ทั้งชูและจิมเดินออกไป)
- คริส ขอบคุณนะที่พาจอร์จมาส่ง (หันไปหาจอร์จ) ลองดื่มน้ำส้มคั้นนี้หน่อยสิ แม้ทำพิเศษสำหรับนาย

จอร์จ เคาตีเหลือเกิน ยังอุตสาห์จำได้ว่าฉันชอบน้ำส้มคั้น

คริส ตามสบายนะ ตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง สบายดีหรือ นั่งลงสิ

จอร์จ (กลับตัวไปมามองรอบๆ) ไม่น่าเชื่อเลยนะ ไม่น่าเชื่อที่ฉันได้กลับมาที่นี่อีก

คริส ฉันรู้สึกว่ามันตื่นเต้นมาก

จอร์จ ไซลี นายละเป็นอย่างไบบ้าง การงานก้าวหน้าขึ้นดีไซ้ไหม

คริส ก็ยังนั่นแหละ เรียนกฎหมายเป็นอย่างไบบ้าง

จอร์จ ตอนที่เรียนอยู่ก็สนุกดี แต่พอออกมาแล้วก็อย่างนั่นแหละ... ต้นไม้มันโตขึ้นมากนะ
(ชี้ไปที่ต้นไม้) อ้าว นั่นอะไรครับ

คริส โคนหักล้มเมื่อคืนนี้เอง เราปลูกมันให้ลารี่

จอร์จ กลัวว่าจะล้มเขาหรือ

คริส ก็เอาไว้เป็นที่ระลึกถึงเขาแหละ

แอน พ่อเป็นยังไงบ้างละ

จอร์จ ผอมลงหน่อย

แอน เกิดอะไรขึ้นเธอคะ

จอร์จ พ่ออาจจะต้องเข้าใจเป็นครั้งที่สองก็ได้

คริส หมายความว่าอะไรครับ

จอร์จ (พูดกับแอน) แอนยังไม่ได้แต่งงานไซ้มั๊ย

แอน ฉันว่านี่นั่งลงแล้วเลิกพูด.....

จอร์จ พี่ถามว่าเธอแต่งงานแล้วหรือยัง

แอน ยังคะ

จอร์จ เธอจะต้องไม่แต่งงานกับคริสนะ

แอน ทำไมคะ

จอร์จ เพราะว่าพ่อของเขาเป็นคนทำลายครอบครัวเรา

คริส นี่จอร์จ.....

จอร์จ อย่าพูดมากดีกว่าคริส บอกให้แอนกลับบ้านกับฉัน อย่ามาเถียงกันดีกว่า

คริส นายอย่าทำออกคำสั่งนะ

จอร์จ ฉัน.....

คริส นายนะชอบพูดอะไรเหลวไหล อย่าลืมนายโตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ

จอร์จ ไซ้ แล้วไง

คริส อย่ามาทำอะอะไรว๊ายว๊ายที่นี่ มีอะไรจะพูดก็พูดให้มันน่าฟังหน่อย

จอร์จ นายไม่ต้องมาสั่งสอนกันหรอก

แอน อย่า....

คริส (ทำท่าจะต่อ) พูดให้ดีๆนะ

แอน (เข้าขวางทันที) นั่งลงอะคะคริส อย่าโกรธเขาเลย (คริสนั่งลงแล้วก็มองดูแอน) เกิดอะไรขึ้นนะพี่จอร์จ เมื่อตอนที่ฉันจะมา พี่ก็ยังดีๆอยู่นี่นา....

- จอร์จ พอเธอมาแล้วพี่ก็กระวนกระวายใจอย่างบอกไม่ถูก พี่อยากจะไปหาพ่อ ไปบอกท่านเรื่อง
เธอจะแต่งงานกับคริส พี่คิดว่าเราควรจะบอกให้ทราบ พ่อรักน้องมากนะ (หยุดนิดหนึ่ง) แอนนี่ เราสองคน
ทำความผิดอย่างไม่น่าให้อภัยเลย เราไม่เคยเอาใจใส่ดูแลพ่อ จดหมายสักฉบับก็ไม่เคยเขียนถึงท่าน แอนนี่
น้องไม่รู้หรอกว่าความจริงมันเป็นอย่างไร
- แอน (กลั้ว) ฉันรู้ว่า....
- จอร์จ เธอไม่มีทางรู้หรอกเพราะว่าเธอไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย คือนั่นนะ หัวหน้าคนงานมาบอกพ่อว่าขึ้น
ส่วนเครื่องบินที่ผลิตขึ้นมา ชำรุดใช้การไม่ได้เพราะว่าเครื่องจักรชำรุดพอก็เลย\
- โทรศัพท์ไปตามใจมาดู จนรุ่งเช้าใจก็ยังไม่ยอมโผล่มาดู พอก็เลยโทรศัพท์ไปตามอีกครั้ง ตอนนั้นทาง
กองทัพอากาศเร่งส่งของไปเร็วๆ แต่ทางโรงงาน * ใจเป็นคนบอกให้พ่อส่งของชำรุดนั้นไปที่กองทัพอ
จบล้วนยัง
- คริส (จ้องมองคริส) ยังไม่จบหรอก (กลับไปพูดกับแอนต่อ) พ่ออยากให้ได้อยู่ด้วยตอนนั้น
เพราะว่าพ่อไม่กล้าทำ แต่ใจมาอ้างว่าเป็นไข้หวัดกระตั้นหัน แต่สัญญาว่าจะรับผิดชอบเอง พอก็เลยต้องทำ
ตามที่ใจสั่งเราไม่มีหลักฐานที่จะไปยืนยันว่าใจเขาพูดอย่างนั้นและศาลก็ไม่ยอมรับฟังการให้การเลื่อนลอย
แบบนั้นด้วย พอก็เลยต้องรับผิดชอบคนเดียว ใจร้ายว่ะ แต่พ่อของเราต้องติดคุก แอนจะทำยังไงต่อไปบอกพี่
หน่อยซี
- คริส แล้วนายหละ จะทำอะไรต่อไป
- จอร์จ พ่อของนายฉลาดมาก ฉันไม่มีหลักฐานที่จะประคับประคองเขาได้
- คริส ถ้าฉันนายจะมาพูดหาวิมานอะไรกัน
- แอน พี่จอร์จ ศาล...
- จอร์จ ศาลเขาไม่รู้ว่าพ่อของเราเป็นคนยังไง แต่เรารู้ น้องก็น่าจะรู้ดีว่าลูกใจเป็นคนทำ
- คริส อย่าพูดอย่างนั้นนะ ไม่งั้นฉันจะโยนนายออกไปเดี๋ยวนี้
- แอน เรื่องที่พี่พูดมาฉันรู้ดี พ่อให้การในศาลไปแล้ว แต่ศาล...
- จอร์จ พี่บอกแล้วไงว่าศาลไม่รู้จักพ่อของเราดีพอ
- แอน พ่ออาจจะผูกเรื่องนี้ขึ้นเองก็ได้นะพี่
- จอร์จ (หันไปหาคริส) ฉันถามอะไรนายหน่อยแล้วตอบมาตามตรงเลยนะ
- คริส ได้ซี
- จอร์จ นายรู้จักพ่อของนายดี
- คริส อ้อ แลละ
- จอร์จ แล้วนายคิดหรือว่าคนอย่างพ่อของนายจะยอมปล่อยให้ลูกน้องของเขาสั่งของชำรุดออกไป
โดยที่เขาไม่รู้เห็นด้วย
- คริส ฉันคิดว่าเป็นไปได้
- จอร์จ แต่นายก็รู้ดีว่าพ่อของนายเป็นคนละเอียดมากนะ เขาสังเกตกระทั่งว่าคนงานที่เข้าห้องน้ำ
นานเกินไป และก่อนที่เขาจะออกจากที่ทำงานเขาจะต้องตรวจดูก่อนว่าไฟทุกดวงปิดเรียบร้อยแล้ว
ใช่ (โกรธมากขึ้น) พ่อของฉันเป็นคนอย่างนั้น
- คริส

- จอร์จ พ่อของนายเป็นคนละเอียดมากเลยทีเดียว พ่อของฉันเป็นคนซี้ซาลาด เขาไม่เคยตัดสินใจอะไรเลย นายคิดว่าเขาจะกล้าทำอย่างนั้น
- คริส ก็เพราะว่าพ่อของนายเป็นคนซี้ซาลาดนะสิ เขาถึงได้โดนความผิดให้คนอื่นเพราะว่าเขาไม่เป็นลูกผู้ชายที่ยอมรับผิด เขาให้การปกป้องพ่อของเขาในศาล แต่ไม่มีใครเชื่อ มีแต่คนโกงๆ อย่างนายเท่านั้นที่เชื่อ
- จอร์จ นายกำลังหลอกตัวเองนะ
- แอน (ตัวสั้น) อย่าเถียงกันเลยล่ะ
- คริส (นั่งลงเผชิญหน้ากับจอร์จ) บอกหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น ศาลก็ตัดสินไปแล้ว ตอนแรกนายก็เชื่อ ว่าพ่อของนายผิด แล้วตอนนี้ทำไมถึงเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมา
- จอร์จ ตอนนั้นฉันเองก็เชื่อว่าพ่อเป็นคนผิด แต่วันนี้พ่อเป็นคนบอกฉันด้วยปากของพ่อเอง ฉันรู้ว่าพ่อของฉันพูดความจริง พ่อของนายทำลายทุกสิ่งทุกอย่างของเรา แต่เราจะไม่ยอมให้พวกนายได้ตัวแอนไปหรอก (หันกลับไปหาแอน) ไปเก็บของ เธอไม่ควรจะอยู่ในที่เลวทรามอย่างนี้ไปเก็บของเสีย
- คริส แอน อย่าเชื่อเขา
- แอน คุณรู้ใช่ไหมละว่าฉันไม่จริง
- จอร์จ เขาจะบอกน้องได้ยังไงกัน โจเป็นพ่อของเขาทั้งคน เขารู้เสียยิ่งกว่ารู้อีก
- คริส เซอะ
- จอร์จ แอนลืมตาเสียบ้างสิ แล้วเธอจะรู้ว่าเขาเป็นคนยังไง (พูดกับคริส) นายอยากจะให้ฉันจัดการไหมละ
- คริส จัดการอะไรกัน
- จอร์จ ให้ฉันขึ้นไปพูดกับพ่อของนาย ไม่ก็หน้าที่ก็รู้ความจริง หรือว่านายกลัวความจริง
- คริส ฉันไม่กลัวหรอก แต่แม่กำลังไม่สบาย ฉันก็ไม่อยากให้มาทะเลาะกันที่นี่
- จอร์จ ให้ฉันพูดกับเขาสิ
- คริส อย่ามามาก่อความวุ่นวายที่นั่นนะ (มีเสียงฝีเท้าคนเดินมา)
- แอน (รีบหันขวับไปดู) มีคนเดินมาล่ะ
- คริส (พูดกับจอร์จเบาๆ) อย่าเพิ่งพูดอะไรนะ
- แอน พี่ไปก่อนดีกว่า ฉันจะไปเรียกแท็กซี่ให้
- จอร์จ แอน เธอต้องไปกับพี่ด้วยนะ
- แอน แล้วอย่าเพิ่งพูดเรื่องแต่งงานนะ เรายังไม่ได้บอกเคท
- จอร์จ เธอต้องไปกับฉัน
- แอน เข้าใจไหมละ อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งนั้นนะพี่จอร์จ (ได้ยินเสียงฝีเท้า) จ๊ypy ะ
- (เคทเดินเข้ามา แต่งตัวหรูหรา ผมเผ้งดงาม ทุกคนหันไปมอง พอเห็นจอร์จก็รีบเดินเข้ามาหา)
- เคท จอร์จ จอร์จ...
- จอร์จ สวัสดีครับ
- เคท (เอามือลูบหน้าจอร์จ) เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากนะจอร์จ (เอามือลูบผม) ดูซิผมเกือบขาแล้ว รู้หรือเปล่า
- จอร์จ (ส่งสารเธอจับใจ) ผม...
- เคท ฉันบอกเธอแล้วว่าอย่าทำงานหนัก

จอร์จ (หัวเราะอย่างอ่อนใจ) ผมไม่ได้ทำงานหนักหรอกครับ

แอน พวกนี้เหมือนกันหมด (พูดกับแอน) ไหนหนูปอกว่าเขาสบายดีไงละ เขาโทรมยังกับอะไรดี

จอร์จ ผมสบายดีครับ

เคท ฉันไม่สบายใจเลยที่เห็นเธอเป็นอย่างนี้ ทำไมแม่ของเธอเขาไม่เอาใจใส่หรือ

แอน พี่จอร์จเป็นอาหารเองค่ะ

เคท มากินข้าวที่นี้ซึ่งจะได้กินมากๆ นั่งลงเถอะ ฉันจะทำแซนวิชให้กิน

จอร์จ (นั่งลงพร้อมกับหัวเราะอย่างกระตาค) ผมยังไม่หิวจริงๆครับ

เคท พูดจริงๆฉันไม่อยากเห็นคนหนุ่มๆเป็นอย่างนี้เลย

จอร์จ (รู้สึกทราบดี) เคท คุณไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะ

เคท ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงหรอก พวกเรายังรักเธอทุกคน โจเขาเพิ่งพูดถึงเธอเมื่อตะกี้นี้เอง

(พูดกับแอน) ทำไมเธอไม่หาน้ำให้พี่เข้าดื่มหน่อยละ

แอน ให้แล้วค่ะ

เคท เอามาให้เขาอีก (พูดกับจอร์จ) เธอก็คงมานั่งดื่มตรงนี้แล้วก็กินอะไรเสียหน่อยนึง

จอร์จ (นั่งลง) ผมชักหิวเสียแล้วซีครับ

คริส (อย่างภูมิใจ) คนผอมแห้งแรงน้อยมาอยู่กับแม่ต้องอ้วนทุกคน

เคท (พูดกับคริส) เรามีของกินตั้งหลายอย่าง มี...

แอน ฉันช่วยค่ะ

จอร์จ รถไฟออกตอนสองทุ่มครึ่งนะ แอน

เคท (พูดกับแอน) เธอจะกลับไปด้วยรี

คริส ยังหรือครับ แอนยังไม่...

แอน (เดินไปหาจอร์จ) นานๆพี่จะมาที่นี้เสียที อยู่ด้วยกันอีกสักเดี๋ยวล่ะ

คริส จริงๆด้วย

เคท ถ้าจอร์จอยู่ไม่ได้จริงๆละก็ อย่า...

คริส ทำไมจะอยู่ไม่ได้ครับแม่

จอร์จ (ลุกขึ้นอย่างสุภาพเพื่อเห็นแก่เคท) เดี่ยว คริส...

คริส (ยิ้มแล้วรีบตัดบท) ถ้านายจะไปจริงๆ ฉันจะไปส่งเดี๋ยวนี้นี้ แต่ถ้าจะอยู่ที่นี้ละก็ อย่าได้แย่งอะไรทั้งนั้น

เคท จะต้องได้แย่งอะไรกัน ไม่เห็นมีเรื่องที่จะต้องได้แย่งกันเลย (เดินเข้าไปหาเขาแล้วก็เอามือลูบผม) เราต่างก็เคราะห์ร้ายด้วยกันทั้งนั้น เห็นต้นไม้ของลาร์เขาแล้วยัง (เธอดึงแขนเขาไว้ จอร์จเดินตามอย่างไม่รู้สีกตัว) คิดดูซิ นอนหลับอยู่ดีๆลมก็เกิดพัด

ลิเดีย จอร์จ จอร์จ สวัสดิ์ค่ะ (รีบเดินเข้ามาหาเขา)

จอร์จ สวัสดิ์ครับ สบายดีหรือครับ

ลิเดีย สบายดีค่ะ ขอบคุณ

เคท (เคทรับเอาเสื้อซึ่งลิเดียถือเข้ามาด้วยไปถูๆ แก้วก็พูดว่า ดูซิ ! สวยไหม)

แอน (พูดกับลิเดีย) สวยจังค่ะ คุณเย็บเองหรือค่ะ

เคท ใช้เวลาครึ่งชั่วโมงเท่านั้นเอง

ลิเดีย ฉันเพิ่งแต่ตกแต่งมันนิดหน่อยเท่านั้นเอง

จอร์จ คุณยังถือเสื้อใส่เองอยู่หรือครับ

คริส (พูดกับแม่) ลิเดียนี้เก่งจังเลยหนะครับ

เคท (ส่ายหัวไปมา) ยังกับจะไปแสดงละครที่ไหนเนอะ

แอน สวยดีค่ะ

เคท (พูดกับจอร์จ) เก่งจริง ที่จริงเธอน่าจะแต่งงานไปกับลิเดียแล้วนะ (ทุกคนหัวเราะ) เธอจะเลี้ยงหลานให้อ้วนได้

จอร์จ (พูดกับลิเดีย) ได้ข่าวว่าคุณมีลูกแล้วใช้ไหม

เคท แหม . . ตัง 3 คนแล้ว

จอร์จ (เสียใจนิด ๆ) 3 คนจริง ๆ หรือ

ลิเดีย ใช่ค่ะ คุณจากไปตั้งนานแล้วหนะค่ะ

จอร์จ แหม น่ารักินะ

เคท (พูดกับคริสและจอร์จ) เธอหนะเสียตรงที่ชอบคิดมาก

ลิเดีย ก็ต้องคิดด้วยกันทุกคนแหละค่ะ

เคท ใช่ แต่ไม่ใช่คิดตลอดเวลาเนี่ย

จอร์จ (อย่างอิจฉา) แฟรงค์เค้าไม่ถูกเกณฑ์ทหารหรือครับ

ลิเดีย ไม่หรอก แฟรงค์เค้าโชคดี เห็นไหมคะว่ามันขึ้นอยู่กับดวงชะตาของคนเราแฟรงค์เค้ารู้ถึงได้สนใจวิชาโหราศาสตร์

คริส แล้วเชื่อได้แค่ไหนครับ

เคท (พูดกับคริส) อย่ามาทำเป็นคนฉลาดหน่อยเลยนะ ไสยศาสตร์ก็เชื่อได้เหมือนกันนะ (พูดกับลิเดีย) เขาผูกดวงลารี่เสร็จแล้วยังนะนี่

ลิเดีย ฉันจะไปถามให้เดี๋ยวนี้ค่ะ (พูดกับจอร์จอย่างเศร้า ๆ) อยากเห็นลูกของฉันไหมคะ ผมว่าอย่าดีกว่าครับ

ลิเดีย (พูดอย่างเข้าใจดี) ไม่เป็นไรค่ะ โชคดีหนะค่ะจอร์จ

จอร์จ ขอบคุณมากลิเดีย และก็..แฟรงค์ด้วย (เธอยิ้มให้กับเขา แล้วก็เดินออกจากบ้านไป จอร์จยืนมองตามหลัง)

เคท (อ่านความคิดของเขาออก) เธอช่วยมากนะ

จอร์จ (อย่างเศร้าใจ) ครับ ช่วยมาก

เคท (ชี้หน้าเขา) ฉันบอกเธอตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าให้แต่งงานกับลิเดีย อย่าไปรบเลย

จอร์จ (หัวเราะเยาะตัวเอง) ก็ตอนนั้นเธอชอบหัวเราะมากเกินไปนี่ครับ

เคท บอกแล้วว่ารักผู้หญิงคนนี้ดีกว่า ฉันนะรู้ดีกว่าใครทั้งนั้นแหละ

จอร์จ เธอดีจังเลยหนะครับ

แอน ที่นี้เธอต้องเชื่อฉันนะ เลิกทำตัวเป็นเจ้าอวดมคติเสียที แล้วทำตามทีใจเขาบอกย้ายกลับมาอยู่ที่นี่ ใจเขาจะช่วยเหลือ แล้วก็จะช่วยหาผู้หญิงสวยๆ ให้ ฉันเองจะได้มีความสุขเสียที

จอร์จ หรือครับต้องการให้ผมมาอยู่ที่นี่

แอน จริง ๆ นะคะ โจทย์ขอให้ฉันบอกพี่ ฉันเองก็เห็นด้วยกับโจ

เคท ถูกแล้วจอร์จ ทำไมเธอถึงเกลียดพวกเรานะ ไม่มีเหตุผลอะไรเลย ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้เกลียด พวกเราหรอก อย่างหลอกตัวเองเลย (พูดกับแอน) จำลูกสาวของนายมาร์ชี่ได้ไหมจ๊ะ เธอสวยมากนะ ไม่เชื่อกอยดูซิ (จอร์จหัวเราะ)

คริส แต่เธอมีแผลเป็นนะครับ

เคท ไม่ใช่แผลเป็นสักหน่อย (พูดกับจอร์จ) เธอมีรอยสักเล็กๆ ที่คางเท่านั้นแหละ

คริส ที่จุมูกก็มีอีก 2 แห่ง

เคท จำได้ไหม พ่อของเธอเป็นนายตำรวจนอกราชการ

คริส จำเท่านั้นแหละจอร์จ

เคท เขาเป็นคนดีมากทีเดียว (พูดกับจอร์จ) เขาไม่เคยทำร้ายใครเลย

คริส (ทั้งหมดหัวเราะ โจปรากฎตัวที่ประตู จอร์จลุกพรวดขึ้นโดยเร็ว จ้องมองดูโจ เดินมาหาเขา เสียงหัวเราะหยุดลง บรรยากาศตึงเครียดขึ้น) โอ้โฮ จอร์จ (ยื่นมือออกมา) ดีใจที่ได้พบแก

จอร์จ (เขย่ามือ) สบายดีหรือครับ โจ

โจ ก็อย่างนั้นแหละ แก่ตัวลงทุกวัน ทานอาหารเย็นด้วยกันนะคืนนี้

จอร์จ ผมต้องรีบกลับครับ

แอน ฉันจะเรียกแท็กซี่ให้คะ (เดินออกไป)

โจ น่าเสียดายจริงที่อยู่ไม่ได้ นังก่อนซิ (พูดกับแม่) ทำทางดินะ

เคท ทำทางน้ำกลั้วหะไม่ว่า

โจ ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ทำทางแกน้ำกลั้วจ้งเลย (ทั้ง 2 คนหัวเราะ) เรา 2 คนเข้ากันได้เป็นปี เป็นขลุ่ยเชียวนะ

จอร์จ ผมเห็นโรงงานของคุณตอนมาที่นี่ เหมือนโรงงานเครื่องจักรเลยนะครับไม่ใช่หรอก (หยิบชิกร้าออกมาจากกระเป๋า) เธอไปหาพ่อเธอมาซิไหม

จอร์จ ครับ ไปเมื่อเช้านี้เอง ตอนนี้องานของคุณเกิดอะไรขึ้นครับ

โจ ทำของเล็ก ๆ น้อย ๆ พวกชิ้นส่วนเครื่องซักผ้า พ่อเป็นยังงี้บ้าง

จอร์จ ไม่เป็นอะไรหรอกครับ แต่จิตใจพ่อสิครับแย่...

โจ (พ่นควันบุหรี่) อ้อ...

คริส อยากดูไหมว่า จิมเขาเปลี่ยนแปลงบ้านเก่าของนายยังงี้บ้าง

จอร์จ (พูดกับคริส ชี้ไปที่โจ) ผมอยากคุยกับโจมากกว่า

โจ ได้ซิ ไม่ได้พบกันตั้งนานแล้ว เธอต้องเล่าเรื่องพ่อเธอให้ฉันฟังบ้างนะ

จอร์จ (พิจารณาโจ) ผมไม่คิดว่าคุณจะสนใจเรื่องนี้

โจ ทำไมจะไม่สนใจล่ะ อยากให้เขารู้ด้วยว่าเขาจะมาทำงานกับฉันเมื่อไหร่ก็ได้

จอร์จ เขาเกลียดคุณจะตายไป ไม่รู้หรือไง

โจ ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าไม่เห็นจะแปลกเลย

เคท สตีฟเขาไม่เคยเป็นคนอย่างนี้มาก่อนเลยนี่นา

- จอร์จ เตี่ยวันนี้พอเปลี่ยนไปแล้ว พ่ออยากจะฆ่าคนที่เป็นคริสตีสองความทุกคน
- โจ แย่จริง...
- จอร์จ โจคุณรู้ไหมว่าพ่อคิดยังไงกับคุณ
- โจ (พยายามควบคุมเสียงให้เป็นปกติ) ฉันเสียใจที่เขาไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเลย ฉันรู้จักเขามาตั้งยี่สิบห้าปีแล้ว
เขาไม่เคยยอมฟังคำตำหนิของใครเลยรู้หรือเปล่าจอร์จ
- จอร์จ ผม...
- โจ เธอรู้ แต่เธอทำเป็นไม่รู้อย่างนั้นแหละ จำปี 1937 ได้ไหมละ ตอนที่ฉันกับพ่อเธอขายของอยู่ด้วยกันนะ เขา
เกือบเผาร้านเสียแล้ว เพราะลืมนิดเครื่องทำความเย็นตั้งสองวัน แล้วเขายังไม่ยอมรับว่าเป็นความผิดของ
เขา จำได้ไหม
- จอร์จ จำได้ครับ แต่...
- โจ ฉันพูดเป็นตัวอย่างเท่านั้นแหละ ยังมีอีกตั้งหลายเรื่อง อย่างตอนที่เขาเอาเงินให้แฟรงค์ไปซื้อหุ้นน้ำมันนะ
- จอร์จ (อย่างเป็นทุกข์เป็นร้อน) ผมทราบดีครับ...ผม...
- โจ จำได้ไหมว่าเขาต่อแฟรงค์ว่ายังไง ตอนที่ราคาหุ้นตกต่ำนะ เป็นความผิดของแฟรงค์ก็เปล่า...
- จอร์จ (ลุกขึ้นเดินห่างออกไป) ผมทราบครับ...
- โจ จำไว้ให้ตึ้นนะ จำให้แม่น ๆ (แอนออกมาจากบ้าน) คนประเภทที่ไม่ยอมฟังคำตำหนินะมีเยอะแยะไป จอร์จ
แกเข้าใจฉันรึยัง (ทั้งสองคนเผชิญหน้ากัน)
- แอน รถแท็กซี่มาแล้วละ อยากอาบน้ำซักหน่อยไหมคะ
- โจ ทำไมจะต้องรีบไปด้วยละ เอาไว้ดึก ๆ แล้วค่อยไปก็ได้เนี่ย
- เคท นั่นนะซี กินข้าวกับเราก่อนดีกว่า
- แอน ว่าจะคะ
- จอร์จ (หยุดไปนาน กวาดสายตามองแอน คริส และโจ แล้วก็กลับมามองแอนอีกครั้งหนึ่ง) ตกลงครับ
- คริส ฉันจะไปเอาเสื้อของฉันมาให้ คงใส่กันได้นะ
- จอร์จ นีลเดีย...ฮัย...แฟรงค์กับนียลเดียเขาจะมาร่วมกันหรือเปล่าครับ
- เคท ฉันช่วยนิตให้ก็ได้เนะ...(แล้วก็เดินไป)
- จอร์จ ผมไม่ได้อยากนัดกับเธอหรอกครับ
- คริส ฉันรู้จักคนที่สมกับนาย เขาชื่อชาร์ลิตเทนเนอร์
- โจ จริงด้วย เชิญชาร์ลิตมาคืนนี้
- เคท เข้าที่ตึ้นะคะ โทเรียกเธอมาซี
(คริสเดินเข้าบ้าน)
- แอน พี่ขึ้นไปแต่งตัวข้างบนซีคะ
- จอร์จ (หยุดมองไปที่ทุกคนแล้วมองไปรอบ ๆ) ผมไม่ค่อยคุ้นเคยกับที่ใหนง่าย ๆ แต่ผมรู้สึกคุ้นเคยกับที่นี่มาก...
(เกือบหัวเราะแล้วหันกลับไป) เคท คุณน่าจะสาวกว่าอายุมากนะ ไม่เปลี่ยนแปลงเลย ยังดูกระชุ่มกระชวย
อย่างเดิม คุณก็เหมือนกับโจ
- โจ ก็ไม่เคยป่วยเลยนี่
- เคท เขาไม่เคยล้มหมอนนอนเสื่อมาตั้งยี่สิบห้าปีแล้ว

- โจ นอกจากเป็นไข้หวัดตอนสงคราม
- เคท เอ๊ะ
- โจ ไข้หวัดใหญ่ไง...เมื่อตอน...สงครามนะ
- เคท อ้อ...ใช่คะ (กับจอร์จ) ฉันหมายความว่านอกจากไข้หวัดนะ (จอร์จยืนนิ่งจึ้งอยู่) ฉันเกือบลืมไปแน่ะ ตอนนั้นโจป่วยจนลุกไม่ขึ้นแต่ก็ยังอยากจะไปทำงานอีก ฉันคิดว่าเขาเป็นนิวมอเนียมากกว่า
- จอร์จ ทำไมคุณถึงพูดว่าโจไม่เคยป่วยล่ะครับ
- เคท ฉันรู้ว่าเธอก็คิดยังไง ฉันไม่เคยยกโทษให้ตัวเองเลย ตอนนั้นถ้าฉันไปที่ทำงานฉันคงไม่ยอมให้พ่อของเธอทำอย่างนั้นแน่
- จอร์จ แต่เคทบอกว่าไม่เคยป่วยเลย
- เคท ฉันบอกว่าเขาเคยป่วย
- จอร์จ (เดินเข้าไปหาแอน) แอน เธอได้ยินไม่ใช่หรือว่า...
- เคท เธอเองจำได้หรือว่าเธอเคยป่วยกี่ครั้ง ๆ
- จอร์จ ถ้าผมเป็นนิวมอเนียผมต้องจำได้แน่ ยิ่งจำได้แม่นยิ่งขึ้นถ้าผมป่วยวันที่เกิดเรื่องนั้น เกิดอะไรขึ้นวันนั้นครับโจ
- แฟรงค์ (เข้ามา ถือกระดาษที่เขาผูกดวงของลาร์เข้ามาด้วย เดินเข้ามาหาเคท) เคทครับ เคท
- เคท แฟรงค์ไม่เห็นจอร์จหรือ
- แฟรงค์ ลิดีเคยบอกผมแล้วครับ...ยินดีที่ได้พบ ขอโทษนะครับ...(ดึงเคทออกมา) ผมมีอะไรจะขอเดี๋ยวนี้ ผมผูกดวงเสร็จแล้วครับ
- จอร์จ น่าสนใจนะ แปลกจริงที่เขาสามารถทำนายอะไรได้...
- คริส (เดินเข้ามา)
- เคท แฟรงค์ คุณไม่มีอะไรทำดีกว่านี้แล้วหรือ
- แฟรงค์ คนใหญ่คนโตส่วนมากเชื่อโหราศาสตร์กันทั้งนั้น
- คริส เลิกเอาเรื่องบ้าๆมาบอกแม่ผมสักที
- แฟรงค์ อ้อ ไอ้การที่รู้ว่ามียานาจลึกลับเหนือตัวเรานะเป็นเรื่องบ้าๆ อย่างนั้นรี ฉันศึกษาเกี่ยวกับดาวประจำตัวของลาร์แล้ว พี่ชายของคุณยังมีชีวิตอยู่แน่ๆ
- คริส เหลวไหล
- เคท (พูดกับคริส)ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ลูก
- แฟรงค์ วันนี้ที่สิบห้าเป็นวันดีของเขา วันนี้เป็นวันที่เหมาะสำหรับการแต่งงานของเขาด้วยซ้ำไป
- คุณจะหวั่นระก็ตามใจ แต่ผมว่าคนเราจะตายในวันดีของเขาไม่ได้แน่ๆ
- คริส ทำไมมันจะเป็นไปไม่ได้ แฟรงค์
- จอร์จ (พูดกับแอน)แอน เธอเข้าใจหรือว่าเขาหมายความว่ายังไง เค้ากำลังไล่เธอนะ แล้วจะอยู่หาวิมานอะไรกัน
- คริส ใครจะมาไล่เธอไปไม่ได้
- (เสียงแทรก)
- เคท ขอบคุณมากคะแฟรงค์ ช่วยไปบอกให้รถคอยอีกเดี๋ยวได้ไหมละ

แฟรงค์ (เดินออกไป)ทำไมจะไม่ได้อะ
 เคท (ตะโกนออกไป)เขากำลังจะไปกันอยู่แล้ว
 คริส แอนจะอยู่ที่นี้ครับแม่
 จอร์จ แอนได้ยินไหม เคทบอกว่าใจไม่เคยป่วยเลยนะ
 เคท จอร์จเข้าใจผิดคริส
 (คริสมองไปที่แม่ แล้วชะงักอยู่)
 จอร์จ (พูดกับแอน) ใจเป็นคนบอกให้พ่อทำผิด แต่ตัวเขาเองกลับนอนสบาย
 คริส แอน บอกจอร์จสิว่าเขาเข้าใจผิด
 เคท ฉันจัดกระเป๋ามาให้เธอเรียบร้อยแล้วนะแอน
 คริส อะไรนะ
 เคท แม่จัดกระเป๋ามาให้แอนแล้ว เพียงแต่ปิดหน่อยเดียวเท่านั้น
 แอน ดิฉันจะไม่ยอมไปหรอก คริสเป็นคนขอให้ดิฉันมาที่นี่ ดิฉันจะไม่ยอมไปจนกว่า เขาจะ
 บอกให้ดิฉันไป (พูดกับจอร์จ) ได้ยินเปล่าคะพี่
 คริส หมดเรื่องแล้วจอร์จ นายไปได้แล้ว
 เคท (พูดกับคริส)แต่เขายังเข้าใจผิดอยู่...
 คริส ต่อไปนี้ไม่มีใครพูดถึงลาร์อีกแล้ว ไปได้แล้วจอร์จ
 จอร์จ (พูดกับแอน)เธอไล่พี่สิพี่อยากฟังจากปากของเธอเอง
 แอน ไปเสียเถอะพี่ (ทั้งสองคนออกไปดูที่ทางเดิน แอนพูดว่า) อย่าคิดอย่างนั้นเลยน่าพี่
 คริส (หันไปหาแม่ของเธอ)แม่หมายความว่ายังไงครับที่จัดกระเป๋ามาให้เธอ แม่กลัวดียังไง
 เคท คริส...
 คริส แม่ถือดียังไง
 เคท ก็เธอไม่ควรจะอยู่ที่นี้นะ
 คริส งั้นผมก็ไม่ควรอยู่ด้วย
 เคท แอนเป็นคนรักของลาร์นะลูก
 คริส ใช่แล้วผมก็เป็นน้องของลาร์ แต่ลาร์เขาตายไปแล้ว ผมจะแต่งงานกับคนรักของเขา
 เคท อย่าลืมนะอย่าทำอย่างนั้น
 คริส แม่เสียสติไปแล้วหรือยัง
 เคท แกไม่ต้องมาพูดอะไรทั้งนั้น
 ใจ (พูดอย่างดุๆ)ฉันก็อยากจะพูดเหมือนกัน สามปีครึ่งแล้วนะที่เธอพูดถึงแต่เรื่องนี้อย่างกับ
 คนบ้า
 เคท คุณไม่ต้องมาพูดมาก ฉันว่าเขาจะต้องกลับมา ทุกคนต้องรอให้เขากลับมา
 คริส โอ้ แม่...
 เคท ต้องรอ...รอ...
 คริส ต้องรอไปถึงไหนกันครับแม่
 เคท รอจนกว่าเขาจะกลับมา... นานเท่านั้น... จนกว่าเขาจะกลับมา

- คริส แม่...ผมจะทำตามใจผมนะครับ
- เคท คริส ในชีวิตของแม่ แม่ไม่เคยขัดใจแกล่นะ ..คราวนี้แม่ต้องขอขัดใจบ้างนะ
- คริส แม่ไม่ยอมเชื่อว่าเขาตายแล้วจนกว่าผมจะเป็นคนพิสูจน์
- เคท แก่ต้องไม่คิดว่าเขาตายไปแล้วนะ... อยานะ...
- คริส ผมคิดว่าเขาตายไปตั้งนานแล้วละ
- เคท ถ้าอย่างนั้นแกก็ต้องคิดว่าพ่อของแกตายไปแล้วด้วยนะ...
- (คริสยืนนิ่งซึ่งอยู่)
- โจ แม่ของลูกเสียสติไปแล้ว
- เคท (พูดกับคริสแต่ไม่ยอมเผชิญหน้ากับเขา) ฟังฉันนะ ทั้งสองคนนั่นแหละ ลารี่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะถ้าเขาตายก็หมายความว่าพ่อของแกเป็นคนฆ่า トラบไคที่แกยังมีชีวิตอยู่ พี่ของแกจะต้องมีชีวิตอยู่ด้วย พระเจ้าไม่ยอมให้พ่อเป็นคนฆ่าลูกของเขาหรอก เข้าใจไหม เข้าใจไหม!! (อย่างลืมหืมตา เดินร้องให้เข้าบ้านไป) (โจพยายามพูดบิตเป็นอน คริสยืนนิ่ง) แม่เขาเสียสติไปแล้ว (พูดตะกุกตะกัก) ถ้าฉันพ่อก็เป็นคนทำ...
- โจ (พูดเสียงอ่อยๆ) ลารี่เขาไม่เคยขับเครื่องบินแบบนั้นเลยนะ
- คริส (จ้องจ้อง) แล้วคนอื่นล่ะครับ
- โจ แม่เขาพูดอะไรบ้าๆ (เขาก้าวเข้าหาคริส ทำท่าอ่อนน้อม)
- คริส พ่อ...พ่อเป็นคนทำใช่ไหม
- โจ ลารี่เขาไม่เคยขับเครื่องบินแบบนั้นแล้วมันเกี่ยวอะไรกับแกด้วย
- คริส ถ้าฉันพ่อก็เป็นคนฆ่า...ฆ่าคนอื่นด้วย
- (ทั้งสองพูดเสียงเบาลง)
- โจ (ยืนย่นอย่างขลาด) ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับแกสักหน่อย
- คริส พ่อ...พ่อฆ่าคนตั้งยี่สิบเอ็ดคน...
- โจ อะไรนะ ฆ่า... ฆ่าใคร
- คริส พ่อฆ่าเขา พ่อฆ่าเขา
- โจ ฉันจะไปฆ่าเขาได้ยังไงกัน
- คริส พ่อ...โอ้พ่อ
- โจ ฉันไม่ได้ฆ่าใครทั้งนั้นนะ
- คริส ถ้าฉันบอกผมมาสิว่าพ่อทำอะไร บอกมานะ ไม่งั้นผมจะขี้น้ำให้แกลวกคามือเลย
- โจ (ตกใจในความโกรธของคริส) อย่า... คริส...อย่า
- คริส แม่อยากรู้ว่าพ่อทำยังไง บอกผมสิ พ่อทำอะไรกับไอ้ของชำรุดนั้น
- โจ ถ้าแกอยากจะฆ่าฉัน ฉันก็...
- คริส ผมกำลังคอยฟังอยู่นะพ่อ
- โจ (ถอยห่างจากคริสอย่างระวังภัย) แกจะให้ฉันทำยังไง ฉันเป็นพ่อค้า ถ้าฉันไม่ทำอย่างนั้น การค้าของฉันจะต้องล่มจมหมด แกจะให้ฉันยอมล่มจมรี ฉันอุตส่าห์ทำมาตั้งสี่สิบปี ฉันไม่ยอมหรอก ความจริงฉันไม่คิดว่าเขาจะเอาไปใช้ ฉันสาบานได้ ฉันคิดว่าเขาจะต้องรู้ก่อนว่ามันใช้งานไม่ได้ แล้วเขาคงส่งมัน

กลับมา แล้วฉันจะได้เอาของดีไปเปลี่ยนให้เขาใหม่ ฉันรอตั่งหลายอาทิตย์ เขาก็ไม่ส่งกลับมา ฉันก็เลยคิดว่าจะไปบอกเขา

คริส แล้วทำไมพ่อไม่บอกเขาครับ

ใจ มันสายเกินไปเสียแล้ว หนังสือพิมพ์พาดข่าวเครื่องบินตกยี่สิบเอ็ดลำ มันไม่ทันการเสียแล้ว แกจะให้ฉันทำยังไง(นั่งลงบนม้านั่ง คริส...คริส... พ่อทำเพื่อลูกนะ พ่อต้องรีบฉวยโอกาส เพราะว่าพ่อแก่แล้ว ถ้าพ่อไม่รีบทำพ่อก็คงไม่มีโอกาสทำอะไรเพื่อลูกอีกแล้ว

คริส พ่อต้องรู้ดีว่าเขาจะเอาไปใช้

ใจ พ่อไม่...

คริส แต่พ่อก็เกือบไปบอกไม่ให้เขาใช้ใช่ไหมครับ

ใจ แต่มันไม่ได้หมายความว่า...

คริส หมายความว่าพ่อรู้ดีว่าเครื่องบินจะต้องตก

ใจ พ่อเพียงแต่คิดว่ามันอาจจะ...

คริส อาจจะ ให้ตายเถอะ พ่อนี้เป็นคนชนิดไหนกันนะ ผมว่าพ่อรู้ดีว่าพวกนักบินจะต้องตาย

ใจ คริส...พ่อทำเพื่อลูกนะ

คริส (โกรธจัด)เพื่อผม...พ่อเป็นคนหรือเปล่านี้...เพื่อผม...ผมอยากตายเหลือเกิน พ่อฆ่าเพื่อนผมแล้วยังมีหน้ามาบอกว่าทำเพื่อผม...ให้ตายน่าสิ พ่อนึกว่าผมสนใจกับไถ่การค้าขายของพ่อหรือ พ่อมีปัญญาคิดได้แค่นั้นเองหรือ มันสำคัญอะไรนัก...พ่อหมายความว่ายังไงเพื่อผม พ่อไม่เห็นความสำคัญ of ชาติ ของเพื่อนมนุษย์บ้างเลยหรือ...พ่อนะเลวยิ่งกว่าสัตว์ สัตว์มันยังรักลูกของมัน สัตว์มันยังไม่ฆ่าลูกของมันเอง ผมอยากจะทำพ่อให้ตายคามือ...โอให้ตายเถอะ ผมจะทำยังไงกับพ่อดี(คริสชกใจที่โหด แล้วทุบตัวลงนั่ง ยกมือปิดหน้าแล้วร้องไห้) ใช่อันจะทำไม...พระเจ้า...ฉันจะทำยังไงดี

ใจ คริส...โอ...คริส

ปิดม่าน
จบองค์ที่สอง

องค์ที่สาม

ดิสสองของวันเดียวกัน เคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ นั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย จิมเข้ามาทางข้างของหน้ามุข พอเห็นเคท เขาก็เดินเข้าไปหา

จิม ได้ข่าวหรือยังครับ

เคท ยังเลยอะ

จิม (พูดอย่างอ่อนโยน) ไปนอนเสียเถิดครับ คุณจะมานั่งรอทั้งคืนทำไม

เคท ฉันจะคอยคริส อย่าเป็นห่วงฉันเลยคะจิม ฉันสบายดี

จิม นี่มันเกือบดิสสองแล้วนะครับ

เคท ฉันหลับไม่ลงหรอก พวกคนไข้ของคุณเป็นยังไงบ้างคะ

จิม คนไข้ผมคนหนึ่งเขาปวดหัวเฉย ๆ แต่เขานึกว่าเขากำลังจะตายเพราะโรคปวดหัว เขาก็เลยเรียกผมไป คนไข้ของผมส่วนมากมันบ้ากันทั้งนั้น

เคท คุณนะบางทีก็เหมือนเด็ก ๆ นะ

จิม ครับ...เกิดอะไรขึ้น

เคท คริสเถียงกับโจ แล้วขับรถออกไป

จิม เถียงกันเรื่องอะไรครับ

เคท เขาเถียงกันใหญ่เลย แล้วคริสก็ร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ

จิม เขาเถียงกันเรื่องแอนหรือครับ

จิม โจอ์บอกเรื่องนั้นกับเขาหรือครับ

เคท บอกเรื่องอะไร

จิม อย่างกลัวเลยครับ ผมรู้มาตั้งนานแล้ว

เคท รู้ได้อย่างไรกัน ฉันก็คิดว่าคริสเขาคงพอจะรู้บ้างหรอก แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะตกใจมากขนาดนั้น

จิม เอ้ ผมว่าเขาจะไม่ยอมง่าย ๆ นะครับเรื่องนี้

เคท หมายความว่าอย่างไรคะ ว่าคริสเขาจะไม่กลับมาที่นี่อีกหรือ

จิม เปล่าครับ เขาต้องกลับมาแน่ ๆ เถียงกันนิดหน่อยเดี๋ยวก็ลืม ที่จริงแฟรงค์เขาก็พูดถูกเหมือนกันนะที่ว่า คนเราทุกคนจะต้องมีดาวประจำตัว ดาวแห่งความซื่อสัตย์ยังงั้นครับ คุณเองก็พยายามที่จะรักษามันไว้ตลอดชีวิต แต่พอมันดับไปครั้งหนึ่ง มันก็ไม่สว่างขึ้นมาอีกเลย ผมคิดว่าคริสเขาคงไม่เป็นอะไรมากหรอก เขาคงอยากอยู่คนเดียว พอเขาสบายใจเขาก็จะกลับมา

เคท แต่นานไหมล่ะกว่าคริสเขาจะกลับมา

จิม ผมว่าคงไม่นานหรอกครับ ผมเคยออกไปอยู่ป่า ไปอยู่อย่างลำบากเพื่อที่จะศึกษาเชื้อโรค

บางอย่าง แต่สุดท้ายผมแล้วร้องให้อ้อนวอนให้ผมกลับมา ผมก็กลับมา ผมเองไม่รู้ว่ามีผมต้องการอะไรแน่ เดียวนี้ไม่รู้แม้กระทั่งใจของตัวเอง แต่ผมคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของสามีที่ดี คริสเขาก็เป็นลูกที่ดี เขาต้องกลับมา (โจอยู่ในชุดนอน ปรากฏตัวที่หน้ามุขจิมหันไปมอง)

จิม ผมคิดว่าคริสเขาอาจจะอยู่ที่สวนสาธารณะ ผมจะไปตามเขาเอง

(จิมเดินออกไป)

โจ (เดินลงมา) เขามาทำไมที่นี่

เคท เขามาหาเพื่อนของเขา

โจ ฉันไม่ชอบให้เขาเข้ามายุ่งกับเรื่องของเรา

เคท เขารู้แล้ว

โจ รู้ได้อย่างไร

เคท ฉันจะไปรู้หรือ

โจ ฉันไม่ชอบ

เคท (หัวเราะอย่างเย้ยหยัน) คุณไม่ชอบอะไร

โจ ฉันไม่ชอบที่...

เคท อย่าหลอกตัวเองดีกว่า ใช้หัวคิดเสียบ้างสิ

โจ (เดินเข้ามาหาเคท) นี่แอนยังไม่รู้ใช่ไหม

เคท เธอเห็นคริสผลุนผลันออกไป ทำไมเธอจะไม่รู้

โจ ฉันจะไม่พูดกับเธอดีไหม

เคท อย่ามาถามฉันดีกว่า

โจ (โกรธจัด) ถ้าอย่างนั้นจะให้ฉันไปถามใคร แอนคงไม่ทำเรื่องยุ่งหรอกนะ

เคท โอ้ อย่ามาถามฉันได้ไหม

โจ หา ฉันถามเธอไม่ได้หรืออย่าไร ฉันไม่ใช่ตัวเธอหรือ

เคท ฉันเพียงแต่อยากจะบอกคุณว่าฉันไม่มีปัญญาคิดแล้ว

โจ หมดปัญญา เซอะ พอถึงตาจนเข้าจริงๆ เธอก็หมดปัญญา

เคท เอาอีกแล้ว เกิดเรื่องที่ใครคุณต้องมาแหวะใส่ฉันทุกที

โจ ก็บอกมาสิว่าฉันควรจะทำอย่างไรดี

เคท ฉันคิดว่าถ้าคริสกับมา

โจ ทำไมต้อง “ถ้า” ด้วยล่ะ

เคท ฉันว่าถ้าพูดกับลูกดีๆ อธิบายให้ลูกเข้าใจว่าคุณสำนึกได้แล้วว่าคุณทำอะไรลงไป

โจ ชดใช้อย่างไร

เคท ก็บอกว่าคุณยอมติดตะราง

โจ อะไรนะ ฉันนะเหรอที่ต้องติด.....

เคท ไม่ใช่ คุณเพียงแค่ ฉันหมายความว่า ถ้าลูกรู้ว่าคุณสำนึกได้และยอมชดใช้กรรม ลูกอาจจะยอมยกโทษให้คุณก็ได้

โจ เรื่องอะไรที่มันจะต้องมายกโทษให้ฉัน

เคท คุณก็รู้นี่ว่าฉันหมายความว่าอย่างไร

โจ ฉันไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น เธอต้องการเงินฉันก็หามาให้ เรื่องอะไรต้องมายกโทษให้ฉัน ฉันทำอะไรผิด ก็พวกเธอต้องการเงินไม่ใช่หรือ

เคท ใช่ แต่มันไม่ใช่วิธีนั้น โจ

- โจ วิธีไหนก็ไม่แปลก ฉันนะตามใจจนมันเสียคน ฉันน่าจะให้มันออกไปหากินตั้งแต่อายุ 10 ขวบ มันจะได้รู้ว่าเงินหายากแค่ไหน ยกโทษ เซอะ ฉันจะอยู่อย่างยากจนอย่างไรก็ได้ แต่ที่ฉันทำก็เพื่อครอบครัว...
- เคท โจ...ไอ้ข้อแก้ตัวนั้นมันฟังไม่ขึ้นหรอก
- โจ ทำไมจะฟังไม่ขึ้น
- เคท ยังมีสิ่งอื่นที่สำคัญกว่าครอบครัว
- โจ ไม่มี
- เคท สำหรับคริส ยังมีสิ่งอื่นที่สำคัญกว่า
- โจ สำหรับฉัน ถึงแม้จะชั่วอย่างไร ฉันก็ยกโทษให้มันได้เสมอ เพราะว่ามันเป็นลูกของฉัน แล้วฉันก็เป็นพ่อของมัน
- เคท โจ... ฉันบอกแล้วไงว่า...
- โจ ไม่มีอะไรสำคัญกว่า เข้าใจไหม ฉันเป็นพ่อของมัน มันเป็นลูกของฉัน ถ้ามีอะไรมาสำคัญกว่าล่ะก็ ฉันยอมตาย
- เคท อย่าพูดอย่างนั้นนะ
- โจ เข้าใจไหม เธอต้องบอกมันนะ แล้วมันจะต้องไม่เอาฉันเข้าคุกด้วย มันต้องไม่...
- เคท ลูกรักคุณ แต่คุณทำร้ายจิตใจเขา
- โจ แต่ถ้ามันจะเอาฉันเข้า.....
- เคท (ลุกขึ้น) ฉันเองก็ประหลาดใจอยู่เหมือนกัน เมื่อตอนสงครามเขาเคยสู้อย่างกล้าหาญ แต่เดี๋ยวนี้เขากลายเป็นคนใจอ่อนไปได้ ฉันไม่เข้าใจเลย ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าคริสจะเป็นอย่างไรต่อไป
- โจ พับผ่า ถ้าลารียังอยู่เขาไม่ทำอย่างนี้หรอก เขาเข้าใจโลกดี เขาเชื่อฟังกัน สำหรับลารียังไม่มีอะไรสำคัญกว่าบ้าน แต่เจ้าคนนี้สิมันเดือดร้อนแทนคนอื่น มันไม่เข้าใจว่าเงินมีค่าอย่างไร เพราะว่ามันมีใช้อย่างสบาย
- เคท โจคะ อย่ากลัวใจไปเลย แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อยเอง ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอก
- โจ (อย่างสิ้นหวัง) เคท ขึ้นอยู่เพื่อเธอกับลูกเท่านั้นนะ
- เคท ฉันรู้ค่ะ ฉันรู้
(แอนเข้ามา คนทั้งสองหยุดพูด)
- แอน ทำไมยังไม่เข้านอนอีกคะ ถ้าคริสกลับมา ฉันจะบอกเขาเอง
- โจ นี่หนูยังไม่ได้กินข้าวเย็นซะใหม่ (พูดกับเคท) ทำไมเธอไม่หาอะไรให้แอนกินหน่อยล่ะ
- เคท จริงสิ ฉันลืมไป
- แอน ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ดิฉันจะบอกอะไรสักอย่าง คือว่าดิฉันไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้หรอกค่ะ
- เคท เออ หนูช่างเป็นคนดีจริงๆ.....แอน.....
- แอน ดิฉันจะไม่ทำอะไร แต่คุณต้องทำอะไรให้ดิฉันสักอย่างหนึ่ง คุณทำให้คริสรู้สึกผิดที่มาแต่งงานกับดิฉัน ดิฉันอยากให้คุณบอกกับคริสว่าลารียาตายไปนานแล้ว คุณก็รู้ดีอยู่ว่าเขาตายไปนานแล้ว เข้าใจไหมคะ ดิฉันจะไม่ยอมออกจากบ้านนี้ไปคนเดียว ดิฉันสัญญาว่าเรื่องมันจะจบแค่นี้ แล้วจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เท่านั้นแหละค่ะ
- โจ (พูดกับเคท) เราจะทำอย่างที่คุณบอกนะ
- แอน ดิฉันทราบค่ะว่ามันยากสำหรับคุณ คุณมีลูกชายอยู่สองคน แต่เดี๋ยวนี้เหลืออยู่คนเดียวเท่านั้น

- โจ เคท เธอต้องบอกเขานะ
- แอน คุณก็ต้องพูดให้คริสเข้าใจ
- เคท ถ้าลารี่ตายจริงละก็ ฉันไม่จำเป็นต้องบอกคริสหรอก เขาต้องเสียใจถ้าเขาแต่งงานกับเธอ เพราะเขารู้ เธอรู้
ฉันไม่ยอมบอก พรงี้เข้าเธอต้องไปคนเดียว เข้าใจไหม
- แอน แต่ลารี่ตายแล้วนะค่ะ
- เคท ไม่ ฉันไม่อยากฟังอะไรทั้งนั้นแหละ
- แอน ดิฉันบอกว่าลารี่ตายแล้ว ดิฉันรู้ว่านี่ว่าเครื่องบินของเขาตกที่ฝั่งทะเลจีน เครื่องบินของเขาไม่ได้เป็นอะไร
หรอก แต่ดิฉันรู้นี่นา
- เคท โกหก เธอรู้ได้อย่างไร ลองบอกมาสิว่าลารี่เขาตายยังไง
- แอน คุณก็รู้ว่าดิฉันรักเขา ถ้าดิฉันไม่แน่ใจว่าเขาตายจริง ฉันจะรักคนอื่นได้อย่างไรค่ะ
- เคท เธอพูดเรื่องอะไรนะ
- แอน โจ เข้าบ้านซักเดี๋ยวได้ไหมค่ะ
- โจ ทำไม....
- แอน กรุณาเถิดค่ะ
- โจ ถ้าคริสกลับมา ก็บอกฉันด้วยก็แล้วกัน (เดินเข้าบ้านไป)
- แอน นั่งลงก่อนสิคะ (เคทเดินไปที่เก้าอี้แต่ยังไม่ยอมนั่ง) คุณต้องเข้าใจนะค่ะว่า
ตอนที่ดิฉันมาที่นี่ ดิฉันไม่รู้ว่โจเข้าเป็นคน... ดิฉันไม่ได้คิดร้ายกับคุณลงเลย
ดิฉันมาเพื่อจะแต่งงาน ถึงไม่ยอมเอาใจฉันให้คุณบ้าดู แต่ดิฉันไม่มีทางเลือก
- เคท โอ้...โอ้...
- แอน (ด้วยความสงสาร) โอ้...เคท...
- เคท โอ้...
- แอน ดิฉันเสียใจค่ะ เสียใจ...
(คริสเดินเข้ามาท่าทางเหนื่อยอ่อน)
- คริส เรื่องอะไรกันครับ
- แอน คุณไปไหนมาค่ะ
- คริส ขับรถวนเวียนไปมาแถวนี้แหละ นี่กว่าเธอกลับไปแล้วเสียอีก
- แอน ฉันจะไปไหนกัน ฉันไม่มีที่จะไปหรอก
- คริส พอไปไหนครับ
- เคท นอนพักอยู่ข้างบน
- คริส นั่งลงเถอะครับ ผมอยากจะพูดอะไรด้วยสักหน่อย
- เคท จิมเข้าออกไปตามลูก
- คริส แม่ครับ ผมจะไปจากที่นี่ ผมจะไปหางานทำ ผมหมายความว่าผมจะไปเลยครับ
(พูดกับแอน) ผมทราบว่าคุณคิดยังไง ถ้าตอนนั้นผมรู้เรื่องนี้ผมจะจับเขาเข้า
ตะรางแต่ตอนนี้ผมไม่รู้จะทำยังไงดีนอกจากร้องไห้
- โจ ทำยังไง (คริสนั่งเงียบ) แกอยากให้อันตีดตะวางรี บอกมาสิว่าแกต้องการอย่าง

นั้น (หยุดคิดหนึ่ง) อ้าว ทำไมไม่พูดละ ฉันบอกให้แกพูดไม่ได้ยินหรือ ฉันจะ
 บอกให้ ที่แกไม่กล้าพูดเพราะกลัวว่าฉันไม่สมควรที่จะติดคุงใช้ไหมละ
 คริส ใช้ครับ
 โจ ถ้าฉัน ฉันเป็นคนเลวี่
 คริส พ่อฉันไม่ได้เลวไปกว่าคนอื่นหรอกครับ แต่ผมผิดหวังที่เคยคิดว่าพ่อเป็นคนดี
 ผมคิดว่าพ่อเป็นพ่อของผม ผมทนมองหน้าพ่อไม่ได้ มองหน้าตัวเองก็ไม่ได้
 (คริสหันหน้าไปทางอื่น ไม่กล้าเผชิญหน้ากับโจ แอนรีบเดินไปหาเคทเอา
 จดหมายให้คริส เคทตรงเข้าขัดขวาง)
 เคท เอามาให้ฉันนะ
 แอน ดิฉันจะให้เขาอ่าน (เอาจดหมายใส่ในมือของคริส) จดหมายของลารี
 เขาเขียนถึงฉันวันที่เขาตาย
 โจ ของลารี
 เคท คริสอย่าอ่านเลยลูก (คริสอ่านจดหมาย) โจคะ ไปเสียก่อนเถอะคะ
 โจ (ตกใจ) อะไรกันนี่
 เคท (ด้านหลังโจออกไป) ออกไปก่อนเถอะ คริสอย่าบอกพ่อนะลูก
 คริส สามปีครึ่งแล้วนะที่เราพูดกันถึงเรื่องนี้ พูด ๆ ๆ ... ไหนแม่บอกผมหน่อยสิว่า
 จะทำยังไงต่อไป...ผมรู้แล้วว่าลารีตายยังไง...แม่จะ...
 เคท ลูกก็รู้ว่าคนเราจะเป็นนักบุญกันไม่ได้ทุกคน
 คริส อันนั้นผมรู้ดี ลองฟังแล้วบอกผมหน่อยว่าคนเราควรจะเป็นอย่างไร (อ่าน) “ แอน .. ยอดรัก “ ได้ยินไหม
 ครับ เขาเขียนวันที่เขาจะตาย อย่าร้องไห้ครับแม่ ฟังนะครับ แอนยอดรัก ผมอยากจะบอกอะไรคุณอย่าง
 หนึ่ง เมื่อวานนี้ผมอ่านหนังสือพิมพ์เรื่องพ่อของคุณกับพ่อของผมถูกกล่าวหา ผมไม่ทราบจะอธิบาย
 ความรู้สึกของผมให้คุณเข้าใจได้ .. ผม.. ผมทนไม่ได้... ผมไม่กล้ามองหน้าคนอื่น ..อีกสองสามนาที่ผมก็
 ต้องออกครับ ถ้าเขาประกาศว่าผมหายไปไหนผมจะกลับมาที่ แอนยอดรัก คุณไม่ต้องคอยผมหรอก ถ้าพ่อ
 อยู่ใกล้ๆผมตอนนี้ผมจะฆ่าเขา ...ฆ่าเขา
 (โจแย้งเอาจดหมายไปอ่าน) พ่อเข้าใจไหมว่าเขาพูดว่าอะไร
 โจ (พูดเบาๆ เกือบไม่ได้ยิน) ฉันคิดว่าฉันเข้าใจ เขารอออกซิ
 (เดินเข้าบ้านช้า ๆ) (เคทหันเข้าขวาง)
 เคท คุณจะไปไหนละ นอนดีกว่าอย่าไปเลย
 โจ ฉันจะไปนอนที่อื่น ที่นี้ฉันหลับไม่ลงหรอก
 เคท ลูกจะทำอะไรพ่อไม่ได้ละ
 คริส ผมอยากจับเขาเข้าคุก แต่ผมก็ทำไม่ได้
 เคท ลูกจะต้องไม่ละ
 คริส ผมจะไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้
 แอน ฉันจะไปกับคุณคะ
 คริส ไม่ได้หรอกแอน

แอน ฉันไม่ได้ขอร้องให้คุณทำอะไรพ่อของคุณนะค่ะ

คริส คุณบอก

แอน ฉันสาบานได้ว่าไม่เคย...

คริส คุณไม่เคยพูด แต่ต้องนี่กอยู่ในใจ

แอน ถ้าฉันคุณจะทำยังไงคะ

คริส จะต้องทำอะไร ผมคิดหาเหตุผลทั้งคืนที่จะ ให้เขาชดใช้กรรม

แอน เหตุผลก็มีนี่ละ

คริส ถ้าผมจับเขาเข้าคุก คนที่ตายไปจะฟื้นเรเปล่า แล้วผมจะทำไปเพื่ออะไรกัน โลกนี้มันบ้า...

แอน (พูดกับเคท) คุณบอกซิคะว่าคริสควรทำยังไง

เคท ปล่อยเขาไปเถอะ

แอน ดิฉันจะไม่ยอมปล่อยเขาไปเด็ดขาด คุณต้องบอกคริสว่าเขาควรจะทำยังไง

เคท แอนนี่....

แอน ไม่งั้นดิฉันจะบอกเขาเองนะค่ะ

(ใจเดินเข้ามา คริสคงเห็นแล้วเดินห่างออกไป)

ใจ พ่ออยากจะทำอะไรกับแกหน่อย

คริส ผมไม่มีอะไรจะทำกับพ่อ

ใจ (จับแขนคริสเอาไว้) แต่ดิฉันจะพูดกับแก

คริส (กระซอกแขนกลับมา) ไม่ต้องมาทำอย่างนี้ เดี่ยวก็เจ็บหรอก อยากจะทำอะไรก็พูดมาเร็วๆ

ใจ ดิฉันอยากถามแกว่ามันเรื่องอะไรกัน แกเป็น...ที่มีเงินใช้มากมาย ไช้ไหม

คริส (อย่างประหลาดประหลาด) อ้อ ไช้ครับ

ใจ ถ้าแกไม่อยากได้ก็โยนทิ้งไปสิได้ยินไหม เอาเงินไปให้การกุศลหรือเผาศพก็ได้

ไม่เห็นจะต้องยุ่งยากอะไรเหลือแล้ว ฉันมันเป็นไอ้แก ไหนลองบอกมาซิว่าแกจะทำยังไง

คริส แม่ล่ะ ไม่ทำยังไงหรอก พ่อล่ะจะทำยังไง

เคท อย่าทำอะไรงั้นนะ ลาร์รี่เป็นลูกของคุณ ถ้าเขาอยู่เขาคงไม่ยอมให้คุณทำอย่างนี้หรอก

ใจ (มองจดหมายในมือ) ก็จดหมายฉบับนี้แหละที่บอกให้ฉันทำ ไช้ เขาเป็นลูกของฉัน แต่คนที่ตายไปทั้งหมดก็เหมือนลูกของฉันเหมือนกัน...เดี๋ยวฉันจะออกมา (เดินเข้าไปในบ้าน)

เคท (พูดกับคริสอย่างอ่อนใจ) ลูกต้องไม่ปล่อยให้พ่อเขาไปนะ

คริส ผมจะปล่อยให้เขาไป

เคท มันขึ้นอยู่กับลูกนะ คริส ถ้าลูกบอกให้พ่อเขาอยู่ เขาก็ต้องอยู่

คริส ไม่มีใครบังคับเขาได้หรอกครับ

เคท แต่ลูกต้องห้ามเขาไว้ แกอยากจะทำพ่อของแกเองหรือไง

คริส ผมคิดว่าแม่อ่านจดหมายฉบับนี้แล้วเสียอีก

เคท สงครามเลิกไปตั้งนานแล้ว ไม่รู้หรือไง

คริส อ้อ ถ้าฉันการที่ลาร์รี่ต้องตายไปไม่ได้มีความหมายสำหรับแม่เลย ไช้ไหม แค่มานั่งเสียใจนะ

ไม่พอหรอก ลารี่คงไม่ตายเพื่อให้พ่อกับแม่เสียใจเท่านั้นหรอก

เคท

แกจะให้พ่อกับแม่ทำยังไง

คริส

แม่รู้ดีว่าเราต้องรับผิดชอบชีวิตของเพื่อนมนุษย์ ด้วย ลูกของแม่ต้องตายไปเพราะ ว่าพ่อกับแม่ไม่รู้จักรับผิดชอบชีวิตผู้อื่น (เสียงป็นดังขึ้น ทุกคนยืนตะลึง คริสรีบวิ่งเข้าไปแล้วชงันหันไปพูดกับแอน) ตามหมอมามาเร็วๆ (รีบเข้าบ้าน แอนรีบวิ่งออกไป ยืนจ้องงงอยู่คนเดียว)

เคท

(คร่ำครวญ) ใจ...ใจ...ใจ...

คริส

(เดินออกมา เข้าไปในอ้อมแขนเคท พุดเกือบร้องไห้) แม่...ผมไม่ได้ตั้งใจ...

เคท

อย่าลูก...อย่าปรักปรำตัวเอง...ลืมเสียเถอะลูก

(เอามือกอดลูกเอาไว้อย่างนุ่มนวลแล้วเดินออกไป ร้องไห้สะอึกสะอื้น)

ปิดฉาก